

XVI, 34.

F. 5, 262.

GENEALOGIA
COMITVM
LISNICENSIVM, DE
ducta à maioribus VIPERTI
illius BELLICOSI Comi-
tis Groicensis &c.

Auctore

PETRO ALBINO
NIVEMONTIO.

Specimen quomodo illustrare conaturus sit
auctor NOBILITATEM MYSNICAM,
SAXONICAM, TYRINGICAM &c.
modo necessarijs adminiculis
non destituatur.

*Pauel Weller
part: 1692*

Anno M. D. LXXXVII.

GENERO SIS
ET INCLYTIS DO-
minis, D. VVOLFANGO
VVOLFGANGI F. & D. GEOR-
GIO, D. HUGONI, D. VITO
fratribus, Hugonis FFF. omni-
bus Ernesti NNN. Friderici
Pronnn. V Wolfgangi Abnnn. Ba-
ronibus à SCHONBURG, Domi-
nis in Glaucha, VValdenburg,
Penig, Rosburg, Hartenstein &c.
Dominis suis benignis & cum
debita animi submissione
obseruandis

Dedicat

PETRVS ALBINVS
Niuemontius.

A 2

CON-

CONRADVS A LICH-
tenau, Abbas Vrspergensis in
Chronico suo.

*Audiens interim Rex (Henricus
V.) patrem suum (Henricum IIII.
Imp.) apud VVIGBERTVM quens-
dam illustrissimum & prudentissimum
virum, qui partibus in illis, quas Sorabi
inhabitabant, principabatur, esse reper-
tum &c.*

COSMAS DECANVS
Pragensis in Chron: Boem: lib.
II. sub Anno 1088.

*Iamq³ duobus annis exolutis, remes-
ans (Beneda miles fortissimus) de Poloz-
nia (ubi in exilio fuerat) adijt VVIC-
BERTVM generum Regium rogans, vt
per eius suffragia pristinam domini sui
VVratizlai possit redire in gratiam. Sed
quia hic VVicbertus vir erat in rebus
valde discretus &c.*

DE

DE ILLVSTRI

FAMILIA VVIPERTINA

Commentariolus:

Auctore Petro Albino Niuemontio.

Ratres fuerunt ex Teutonia ori-
undi, Emelricus, Ditmarus &
Herlibo.

EMELRICVS Princeps fuit,
seu, vt habet Chronicon Pega-
uiense, Rex Teutoniae, id est Nordalbingiae,
vel, vt hoc tempore in vsu sunt nomina, Hol-
satae, & adiacentium regionum, videlicet
Ditmarsiae, Stormariae &c. Ac de Teutonia
paucis hic differendum esse videtur. Notum
est, Teutoniae vocabulo hodie, & quidem
consuetudine superiorum temporum, Ger-
maniam dici, sicut & in vernacula nostra,
non Germani, sed Teutones ad superiorum
Germanorum, vel Tuiscones ad inferiorum
& Saxonum idioma nuncupamur, die Teut-
schen/ vnd Düdischen/ vel Tuischen. Olim ve-
rò Teutoniae vocabulum parti tantum Ger-
maniae attributum, & nationis fuit antequam
gentis factum est, vt & in ipso Germanorum,
& Alemanorum nomine contigit. Nec de-
essent plura exempla, si recensere ea liberet.

Dominus Philippus Melancton lib. II. Chronicorum Carionis, etsi dicit præcipuam & vetustam sedem Teutonum sciri non posse, tamen coniectat ex Cornelio Tacito, & Ptolomæo, Teutones illorum scriptorum temporibus V Vestualiam & vicina loca ad Visurgin tenuisse, præsertim cum Tacitus Teutoburgum in V Vestualia collocet, & nomen suburbii etiamnum hodie Tuitium, Teutsch, ad Coloniam Vbiorum seu Agrippinensem vocetur. Eodem ferè alludit etiam lib. III. Sed Dn. Peucerus lib. IV. eiusdem Chronici ex Ptolomæo Teutonum sedem fuisse putat eo in loco, præcipue, vbi hodie est pars Marchiæ Brandenburgensis, & quidem circa Prignitium, & Episcopatum Havelburgensem, Eaque in re secutus est eundem Dn. Melanctonem, qui alio in loco, videlicet in explicatione vocabulorum adiecta Tacito, idem sentit.

Alij inter Vistulam & Albim ad mare Pomeranicum Teutones collocarunt: Et ab ijs non dissentire videtur auctor vitæ Viperti Germanicè editæ, qui Teutones ad Oceanum, vt appellat, Teutonicum, iuxta Daniam, seu ad mare Codanum habitasse putat. Nam cum Eidora fl. iuxta Helmoldum lib. I. c. 2, & I. c. 13, vel ultimo, & Cranzium, Daniana

3

niam à Teutonia discriminet, sequitur Teu-
tonum nomine censeri debere Veteres Saxo-
nes Scandiæ, nempe Holsatos, Ditmarfos,
Stormaros, & Hadeleros, qui Nordalbingi
aliquando vocitati sunt. Credibile igitur est
successu temporis eosdem Teutones progres-
sos potissimum versus ortum, occupasse eas
regiones, quæ nunc sunt Saxoniam inferioris,
seu Lauenburgensis, ditionis Mechelburgen-
sis, Pomeraniæ &c. ad mare Balthicum & Po-
meranum, quod Sarmaticum etiam aliquan-
do appellatum est.

Ex his verò apparet, & non pugnare au-
ctorum, quos allegauimus, de situ Teuto-
num sententias, & in præsentî negotio de E-
melrico, Teutonium omninò de regionibus
illis littoralibus inter Albim, & mare Balthi-
cum seu Orientale, intelligi debere, quo lo-
co Nordalbingi, vt iam innuimus, postea
fuerunt. Helmoldus lib. I. ca. 48. Dicit
tres fuisse Nordalbingorum populos, Stur-
marios, Holzatos, & Thetmarzos, nec ha-
bitu, nec lingua multùm discrepantes, tenen-
tes Saxonum iura, & Christianum nomen,
iam tùm temporis, id est, sub Lothario Saxo-
ne Imp. Vt autem de reliquis taceamus, sine
dubio Ditmarsia siue à Teutone quodam
vel Ditone, seu potius ab ipsis Teutonibus

populis, & Marsia, id est, loco ad aquas de-
pressiori, vel terra campestri, & palustri di-
cta est, sicut & Reinerus Reineccius V. CL.
amicus meus singularis Ditmarsos à Teuto-
nibus conditos, atque à regionis situ, quasi
Teutones Riparios, aut continentis accolae
dictos esse censet, cum Marsch tam Ditmar-
forum, quàm aliorum Saxonum lingua sit,
tam continens, & locus littoralis, quàm
quælibet alia planities ad amnem sita, seu
ἡπειρος, sicut & autor tabulae Geographicae
Holsatiae loca palustria, & vliginosa ab incolis
illius regionis Marscheri vocari scribit.

Hæc ideo adduximus, ut & de Emel-
rici Principatu (Sic enim regium Teutoniae
titulum intelligo) constaret, & imprimis pla-
num fieret, sic divinae providentiae consilio
effectum, ut eius posteritatis flos deinde in
eam oram remigraret, sicut ex sequentibus vi-
dere erit.

Porro hunc Emelricum, quasi à coe-
lorum regno, vel si malis à veruecum, seu
ouium diuitijs dictum, alij Helmericum à
galea appellant, & Herlibonis II. patrem
fuisse tradunt, contra Chronicon Pegauien-
se, quod Herlibonis I, qui II. Pater fuit, fra-
trem esse prodidit. Fuit igitur Emelricus Re-
gulus siue praeses quorundam locorum in
Teutonia &c.

DIT-

DITMARVS Verdunensis. Ita enim appellatur simpliciter. Ego verò Principem Verdensem in Saxonia non procul à Brema fuisse, non diffitear, quemadmodum frater eius Herlibo deinceps penitus Teutonium ingressus, vsque in Henetorum regionem peruasit, ibique principatus sui sedem posuit. Etsi enim post tempora **CAROLI MAGNI** vixit, à quo Ecclesiæ Verdensis initium factum est. S. Suiperto, vel Simperto primo eius loci pastore, qui in Catalogo Episcoporum ideò primus recensetur, eò collocato, (circiter Annum 787) tamen quæ Episcopatum initia fuerint, & quàm tenuis, notum est; Et primi illi Episcopi ferè suos defensores à Cæsaribus ibi constitutos habuerunt, qui à castris Imperatorum, quibus præfecti fuerunt, Burggrafij dicti sunt. Scribitur etiam, Episcopatum Verdensem primo fuisse Bardevvici, eoque deinde translatum, sicut & Pirnensis Monachus refert Carolum Magnum condidisse collegium Couendia, quod ipsum quoque postea Verdam sit translatum. Ut adeò credam, Ditmarum hunc Verdensem regionem gubernasse. Non discrepat autem à Teutonum gentis lingua nomen eius, quod seu Teutonum, seu Litonis. (quo vocabulo quid significetur, alibi explicatur) præfectū seu villicum denotat. Hein-

HERLIBO tertius, & natu minimus
 frater, Brandenburgensis in Pegau. dicitur. Fuit
 autem Princeps ibidem, vt suspicor, eadem
 ratione, qua reliqui fratres suis in locis, (etsi de
 Emelrici Teutonia, eam hæreditariam fuisse
 credere malim) præfuerunt. Et quidem Prin-
 cipem Brandenburgicum fuisse manifestè o-
 stendit cognomen Harlungorum, quod vt
 testatur Chronicon Pegauense gesserunt fi-
 lii, & reliqui eius posterii, qui vel soli noti
 sunt nobis beneficio monumentorum lite-
 rariorum, vel soli fortè fuerunt reliquis fra-
 tribus sobole carentibus. Cognomentum
 autem ipsis sine dubio impositum est vel à
 subditis, vel vicinis, cum id antecessores eo-
 rum habuerint gentile, utpote qui ex Allatia
 bello profecti Brandenburgum à Carolo Ma-
 gno contra Slauos seu Henetos in præsidijs
 collocati erant cum iusto exercitu, vt semper
 contra paganos militarent in limite Impe-
 ri. Etsi nec illud improbârim, horum no-
 men Herlibonis filios, honoris & memoriæ
 causa, vsurpare voluisse. Cum enim nomen
 Harlungorum diu superstes habuerit Bran-
 denburgum (Nam & ab ijs montis vrbi vici-
 nus, qui deinde à Diua virgine religiosè nun-
 cupatus est, nominatus fuit) verisimile est eos
 ben. de subditis meritos esse, quam gratiam
 & suc-

& successores fortè aucupari voluerunt. An-
 norum certorum, quibus vixerit, numerum
 nescimus. Coniecturam autem facere licet,
 fuisse adhuc sub Imperatoribus ex Caroli
 Magni posteritate, & quidem deleta bellis,
 vel aliò tranalata familia Harlungorum Sue-
 uica, de qua dictum est. Alias circa Annum
 880. Poppo Hennebergius Comes à Lude-
 vvico Rege Marchio Soraborum constitutus
 fuit, quanquam locus præfecturæ non indi-
 cetur, vt adeò de Brandeburgo hoc accipere
 & pro certo affirmare non possimus. Nam &
 Landsbergi interdum præsidia contra Slauos
 collocata fuisse traditur, de quibus alibi.

HERLIBONIS I.

POSTERITAS.

EMBLICVS II. De hoc nihil nobis
 notum est, quàm Harlungi nomen, cum cæ-
 teris fratribus, gessisse.

VRIDELO Harlungus, quasi paruuna
 Fridericum dicas, quod nomen hodieq; in
 vsu est, Fridel.

HERLIBO III. Cognom. Harlung-
 us, Vxorem duxit Regis Vrvvegiæ, rectius
 Norue-

Norvvegiæ non nominati filiam, & ipsam anonymam : quod argumento est, hos in casibus illis fortunæ (vel potius spontaneis migrationibus, quas virtutis causa, & bellorum studio, susceperant, Vnde & Parentem Herlibonem I aduersus Henetos præfectum, belli constitutum esse audiuius) quibus iactati in exterâs regiones venerunt, semper nihilominus ad patriam, & veterem sine dubio seu cognationem, seu amicitiam cum populis septentrionalibus, singularem respectum habuisse. Fortè etiam Emelrici I. & Ditmari posterî, si qui fuerunt in eadem pristina patria, horum patruelium suorum curam eam gesserunt, vt non prorsus eliminati esse viderentur: sed vel affinitatibus saltem loco illi, qui familiæ originem dederat, semper quasi obstricti manerent.

HERLIBONIS II.

FILII.

SVETIBORVS Harlungus cogn. & ipse Brandenburgi, vt arbitror, Princeps. Huius nomen Slaucum est, quod pater filio sine dubio in gentis subditæ, & vicinæ gratiam indidit, vt adeo appareat Herlibonem II Henetos in his regionibus, quibus cum viuebat, non solum vi reprimere, sed etiam amicitia qua-

quadam specie delinire, & in officio continere studuisse, quod ipsum & hic filius Suetiborus, (qui fortè etiam non Noruegicam illam, sed Slaucam matrem habuit, cum ex Noruegia VVolfum natum esse verisimile sit) æmulari voluit, & filio Scamboro itidem Slaucum nomen indere.

De huius posteris nihil præterea scitur, quàm filiū habuisse SCAMBORVM, & alios, quorum nomina non sunt expressa. Successerunt ei vel filijs in Marchia Principes vel Slauci, sicut varia fuit eius loci fortuna, quos Henricus deinde Auceps eiecit, vel alij ex Germanis, sicut de Poppone iam dictum est. Brodusius vnum ex filijs Herlibonis II. matre Noruegica procreatis in Teutonia post patrem regnasse scribit, sed nomen eius omittit. Cumq; de Suetiboro id vix intelligi possit, id de VVolfi in Cimbrica Chersoneso dominatione accipere liceret, nisi expressè alia de eo idem auctor referret. Nam Suetiborus vbi manserit, ex Chronico Pegauensi certius liquet.

VVOLFVS. Hic, vt habet Chronicon Pegauense, primùm Pomeranorum princeps fuit, postea prouincia pulsus ad Daniæ regem exul venit, ab eoq; tum propter Heroici corporis formam & robur, tum fortitudi-

rudinis opinionem, & virtutis bellicæ famam
benignè exceptum adamavit, & postquam
aliquandiu liberaliter habuisset, cuiusque ope-
ra multis in rebus inter præcipuos familiares
usus fuisset, filiam etiam nuptui dedit. Regis
Daniæ nomen non exprimitur, sicut nec fi-
liæ. Virtus autem & fortuna VVolfi comi-
tem, ut fit, inuidiam habuere, quare ab affini-
bus, Regis filijs calumniosè eiectus est ex au-
la, seu potius illorum odijs & insidijs sponte
& prudenter cedens alio se contulit, donec
post obitum soceri de vindicta cogitavit.
Nam bello illato duos maiores natu ex illis
trucidavit, quod ne idem accideret minimo
natu, præsentis periculo is ereptus est à consan-
guineis & amicis, qui VVolfum ea perpe-
trantem oderant, & ita Regno Daniæ verus
hæres conseruatus est. Nam addit Pegauiensis
Chronicus, Daniæ regnum tum post victo-
riam à VVolfo occupatum esse, cum præfer-
tim etiam coniugis suæ ius aliquod præten-
deret: quod an rectè credi possit, alijs iudican-
dam relinquo. Sanè in Regum Daniæ Ca-
talogo nullus VVolfus est. Suspicio tamen
regno tum violenter VVolfum esse potitum,
sed cum inuitis, ut credibile est, subditis id te-
neret, non diu tenuisse, ideoq; & titulo Regis
à nemine dignatum. Nam cum & alij asse-
rant,

rant, quod eodem tempore VVolfus Holfati-
 am occupatam, acquisiuerit (etsi malè cuncta
 parte veteris Marchiæ confundant): Dania
 maturè pulsum, vel initio quoq; non longè
 progressum, sed in extremitatibus eius in lu-
 tia, vel in Holfatia hæsisse opinor. De fortuna
 eius in bellis, augusta apud omnes nominis
 opinione ex felicitatis successu continuo, deq;
 alijs, vt ritu funebri quo mortuum sepulturæ
 tradiderint barbari, legatur Chronicon iape-
 dictū. Felici autem coniugio vius sobolem
 regiam suscepit Ottonem, Hermannum &
 VVigbertum, qui post obitum patris à Danis
 exuti sunt omnibus ditionibus paternis in
 illo loco sitis, sola terra Balsamæa relicta, quæ
 Brodusius non rectè de Holfatia intelligit.
 Fuit enim hæc, vt ex Enzelio primùm didi-
 ci, eamque rem cum alijs communicavi, pars
 veteris, quæ & Soldvedelensis dicta est.
 Marchiæ ad Albim, à fluuiolo ibidem sic
 nuncupata, quæ nomen etiamnum retinet.
 Pulsi autem sunt ab auunculo Vxoris VVolfi,
 qui superstitem hæredem verum, fratrem eo-
 rum quos VVolfus sustulerat, quemq; serua-
 tum esse diximus, regno restituit. Posset à quo-
 piam defensuro id, quod Pegauense Chroni-
 con habet, de VVolfi in Dania regno fortè sic
 excusando dici, vel non omnium consensu
 præsu-

præfuisse imperio, quare coronam nunquam adeptus Regum numero non ascriptus sit, vel partem tantum regni gubernasse, defensoribus pupilli Daniæ insulas tenentibus: Vel nomen etiam domi aliud habuisse, aliud in Germania, qua de causa quoque minus in alijs Historijs notus sit: Verùm ego prius indicatæ de Holsatia, quam & maiores eius enuisse iam constat, sententiæ insisto. Et magnum adeò Viperti maioribus regnum in septentrionalibus illis terris regnum neutiquam ascribi debere censeo. Vixit, ut arbitror, sub Henrico Sancto Imp. vel etiam sub Henrico III. Nam filius eius deinde admodum iuuenis sub Conrado Saliquo vixit &c. obiit sub Henrico III. Imp.

VVOLFI FILII.

OTTO. Hic à patris obitu, cum possessionibus suis ipse & fratres nudarentur, exul in Græciam profectus est, & Cæsari Constantinopolitano seruiuit, ut habet Pegau. & Vita Viperti bellicosi.

HERMANNVS. In Russiam secessit patria pulsus, ut auunculi odium declinaret, sine dubio militiæ causa, ut & frater more laudabili maiorum suorum fecerat.

VIPERTVS seu potius integro vocabulo VVIGBERTVS huius nominis I.
Vir

Vir bellicosus & prudens. Hic fratribus aliò profectis in Germania mansit, & se intra limites præsentis fortunæ continens ditionem Balsamorum, quam bello acquisiuerat, ut habet Pegau. Chronicon, pater, quietè gubernauit. Fuit ea (nam repetendum est) non Holsatia, ut ineptè Brodusius, sed veteris Marchiæ pars, ab amne cognomine sic dicta, in qua hodie sunt Stendalia, Osterburgum, Arneburgum, & alia oppida, quam regionem permutatione ab Vdone, ut audiemus, VVigberto II. ademptam, deinceps à Slauis iterum occupatam esse verisimile est. Eam enim vnà cum tota vicinia vsque ad saltum Boiemicum ab Hollandis nouis colonis receptam esse testatur Helmoldus lib. 1. c. 89. Quo loco & mendum aliud restat, vbi enim sic scribit: Quæ dicitur Balsamerlande, & Marschinerlande &c. ego Marchiner omiffa litera s legendum esse censeo. Nam adhuc Merckener interdum dicuntur à vicinis illi, qui in Marchia habitant. De altero quoque mendo eodem in loco, vbi Saltuedele pro Saltveldele, ut vulgò non rectè scriptum est, legi debet, ante aliquot annos cum doctissimo Reinerio meo per literas egi &c.

Vxorem habuit Vipertus Sigenam Gosvini Com: de Leige Senioris F. feminam
 B pulcher-

pulcherrimam, quam illi socer propter industriam & alacritatem, respondentem nobilitati desponderat, honesta dote Morungæ, & Gatterslebiæ cum suis territorijs adiuncta, cū duas alias haberet filias, quibus reliquum patrimonium, Leiga videlicet, Sibichenroda, & Drachenstadium cesserunt.

Porro quomodo VVigbertus sibi & fratribus aliò profectis illatas iniurias ultus sit, & barbarorum fines depopulatus, præda inter comprouinciales, id est, subditos suos bellatores diuisa, qua ratione & Nobilitatis & plebis subiectæ fauorem sibi conciliauit, legatur in eodem Chronico. Illud hîc monendum, eorum quorum iam facta est mentio barbarorum Urbem Posduvlic barbarica lingua dictam fuisse, quam si quis Pasvvalcum, quod in finibus Pomeraniæ situm est, fuisse opinari velit, per me id ei licere non diffiteor. Illud certum est posteriorem vocabuli (nam priorem nondum intelligo) partem Slatieam esse, & prædonum significationem habere, vnde & partem Henerorum VWilcos à lupina rapacitate dictos alibi legitur, Pegauiensis Monachus sic explicat, quod urbem VVolfi significet. Ex hoc autem suspicari quis posset, auctorem Chronici Pegauiensis, Danos, quorum Regem VVolfum
ali-

aliquando fuisse, & quem à barbaris sepul-
 tum esse scribit, confudisse aliquantulum
 cum Slavis, quos hoc loco Barbarorum vo-
 ce notari credo. Sed fortè Dani in suis bellis
 contra VVolfum & eius præcipuè tandem fi-
 lios, Slavorum opera vsi sunt, quare vindi-
 dictam de ijs sumsit VVigbertus. Obijt im-
 matura morte, adhuc iuuenis, idque circa
 Annum Christi 1040. id est, antequam Hen-
 ricus II l. Imp. rerum potitus est. Vixit igi-
 tur, in ea, scilicet ætate, quæ rebus agendis a-
 pta est, sub Conrado Saliquo Imp. Ante pa-
 trem VVolfum diem suum obiisse VVigber-
 tum tradit Brodusius, quod non consentit
 cum ijs, quæ habet Chronicon Pegauense.
 Nam ibi VVolfo defuncto, Ottonem & Her-
 mannum aliò secessisse, VVigbertum verò
 Balsamorum terram adijisse scribitur.

VVIGBERTO I. defuncto nupsit Si-
 gena FRIDERICO Comiti de Lengefeld
 (locum in Francia situm esse volunt) Et ex
 eo coniugio nati sunt

Fridericus iunior Comes de Len- gefeld.	N. Vxor Rugeri Comi- tis: cuius familia non ex- pressa est in Chron. Pe- gauensi.
---	--

B 2

Rugerus

Rugerus Archiepiscopus Fridericus Co-
 Magdenburgensis post A- mes
 delgotum cognatum, qui
 eum ex Babenbergensi Ec-
 clesia Magdeburgum addu- N. Filia. Vxor
 xerat, & C. merarij officio at- Ottonis Co-
 que Præpositura Byuariensi mitis Palatini
 dignatus erat. Euectus deinde de V Viulins-
 ad Episcopatum est auxilio p. ch.
 V Viperti Groicensis Comi-
 tis, Magdeburgensis præfecti,
 id est, Burggrauij, propinqui
 sui. Nā eius nepos ex sorore
 vterina Rugerus seu Rorgar-
 dus, vt in Magdeburgensi
 Chronico dicitur, erat. Fuit vt
 id Chronicon habet, probi-
 tate, & eloquentia satis cla-
 rus, sed magnis aduersitati-
 bus fortunæ vltus. Diuturna
 febris tandem confectus o-
 bijt Magdeburgi 13. Calen-
 Januarij, Anno 1125. V Ver-
 nerus habet 14 Januarij. Se-
 pulchrum Magdeburgæ in Ca-
 thedrali Ecclesia, in septen-
 trionali Manica, vt loquitur
 Chronicō Magdeburgense.

Otto Fride-
 Comes ricus
 Palati- Co-
 nus mes.
 post o- Hunc
 bitum credo
 patris. au
 Chron. mater-
 Pegau. ni Co-
 mita-
 tum
 con-
 secu-
 tum
 esse.

Hanc

Hanc verò Rugeri Comitis nurum, Ottonis Palatini uxorem appellat Dominam HELICAM de Lengefeld, Caspar Bruschius, Monasteriorum Centur. I, Et Maritum ipsius Ottonem I V Comitem Palatinum in V Vitelspach: Eique ascribit tres filios, Ottonem maiorem, postea Bauar. Ducem, Fridericum, & Ottonem iuniorem Palatinum V Vitelspachensem, qui ex Domina Benedicta V Verdensi Comitissa suscepit vltimum Ottonem, illum qui auxilio Eccenberti Episcopi Bambergensis Philippum Imp. Barbarossæ F. interfecit, Et quartum horum fratrum Conradum Archiepiscopum Moguntinum, & Salisburgensem. Etsi de Ottone iuniore & Conrado nihil habet Chron. Pegauense. Permitto autem lectoris iudicio an Bruschius eam, quæ auiam paternam Lengefeldiam habuit, Lengefeldiam rectè vocet. Nec ego Rugeri familiæ nomen adhuc indagare potui.

Sigena tandem secundò vidua facta permissu Viperti filij vixit in coenobio Vizenburgensi, quod in castello suo construxerat Vizo de Vizenburg nobilis ac prædiues (vt in Chron. appellatur, quæ verba ostendunt eum ex primaria, vel ingenua nobilitate, quæ Dynastarum, vel Baronum est, fuisse) conanguine s

guineus Viperti, à quo etiam morituro Anno 1110 hæres bonorum suorum institutus erat. Cumq; deinde 6. Cal. Martij (nescitur quo Anno) decessisset iuxta duas loci eius abbatissas sepulta est.

VVIGBERTI I.

POSTERITAS.

VVIGBERTVS II. Illustris ille & bellicosus Comes, & Princeps, qui ob excellentiam vulgò in vernacula nostra suo seculo & deinceps. Graff Wiprecht dictus est. Puer adhuc fuit moriente patre, ideoque cum ad secunda vota rediret mater tutelæ & educationi Vdonis Marchionis Stadenfis, (vt Chronicon Pegauense eum nominat, cum Comes fuerit ab eo loco dictus, Marchiam verò, quæ vetus iam dicitur, tenuerit) commissus est, ab eoq; honorificè educatus, & tandem veteri Germanorum more, de quo etiam est in Tacito, in iusta ætate armis militaribus cinctus, ac honoris & virtutis causa vrbe Tangermunda cum adiunctis prædijs donatus est.

De huius indole & virtute bellica, deque auctoritate, existimatione, & metu sibi apud omnes comparato, item de inuidia perpetua laudis Comite, quam etiam aui VVolfi exemplo sensit, & quomodo propterea ex
Balsa-

Balsamia in veteri Marchia permutatione bonorum, ab Vdone remotus, & in Mysniæ parte, quæ Orientalis terra dicitur ad Elstrâ fl. (quare & Chronicon ad Orientem celsisse VVigbertum scribit) collocatus, Groiscam, vnde & Comitis titulum habuit, habitare cœperit, habet Pegaiense. Tùm autem pro Tangermunda quoq; VVigberto alias possessiones in Nortmarchia traditas esse ibidem traditur, quam Marchiæ partem versus septentrionem sitam fuisse, nomen indicat. Pro Vdone hoc ponit Brodusius ubiq; Siffridum Comitem Stadensem, Marchionem & Electorem Brandenburgensem, sed sine auctoritate, & ratione, ideò Chronicon Pegaiense sequi malim. Refertur in eodem Chronico, qua fortuna vsus sit in Mysnia initiò, & quomodo cū quietis impatiens esset, à nobilibus vicinis, quib. molestus fuerat, exceptus tādēq; ab ijs vt locū mutaret coactus: Quare & singularis prudentiæ, atque moderationis specimine edito, æmulis ad tempus cesserit, & maiora viribus aggredi, aut temerè se periculo præfenti obijcere veritus, centum comitatus militibus in aulam VVratislai Bohemiæ Ducis iuerit, ab eoque benignè susceptus, probitate & iudustria Ducis & optimatum prouinciæ fauorem adeptus sit. Mox etiam quomodo Ducem ad Regij neminis

decus repetendum inflammavit: & denique
 Heinrico Imp. in Italiam profecturo militiam
 suam obtulerit, & gratia eius perspecta
 confidentius agere coeperit, atque Duci Vra-
 tislao Regium nomen hac conditione, vt &
 ipse Cæsari militaret, petierit, & impetravit.
 De his ergo & alijs eius rebus deinde gestis,
 deq; diuitijs, & honoribus acquisitis habet ab-
 undè Chronicon Pegaviense, à Monacho in
 fundatoris laudem instituto. Obijt tan-
 dem post res præclare gestas & varias fortunæ
 vices in veste Monachica Anno 1124. Vo-
 catur Saxonicae gentis illustris Comes in lite-
 ris Paschalis II Papæ, quibus fundatio Piga-
 uientis confirmatur Quomodo opes & digni-
 tates suas cõsecutus sit, alio loco dabimus.

Habuit uxores duas, primam Iuditham
 VVratislai Bohemiae Regis Filiam, Boriuuoy
 Ducis, optimi & fidelissimi sui socij in bel-
 lis, sororem, foeminam pientissimam, ex
 qua sustulit duos filios, VVacezlam, qui
 VVigbertus iunior vulgò dictus est, Heinri-
 cum, & vnam filiam Bertham. Iuditham a-
 misit, mortuam Anno 1109 in suo patri-
 monio Budissinae 16. Cal. Ianuarij, dum
 ipse cum filijs ambobus VVigberto & Hein-
 rico esset apud Imperatorem in conuentu
 Moguntino. Alteram coniugem viduam
 duxit,

duxit, Cunegundam, relictam à Cunone Comite Bichlingensi, qui nobilissimus Princeps à Pegauensi appellatur. Ex ea nihil liberorum suscepit. Ea ex qua stirpe fuerit, nescitur: Neque eius deinceps mentio fit in Chronico Pegauensi. Maritus eius prior insidiosè contra ius & fas à suis hominibus, id est, subditis, Edelgero de Hefeld & Christiano de Rotenburg, de quibus nihil mali vnquam suspicatus erat, interfectus fuerat, idq; Anno 1103, vt testatur Vrspergensis, qui Cunonem valdè laudat.

N. FILIA V Viperti l. ex Sigena Henrico comiti de Leige nupta.

N. FILIARVM altera, Vxor fuit Bernheri, seu V Veneri, senioris, de Veltheim, qui extremam villæ Pegauensis plateam iure hæreditario, vt loquitur Chronicon, possedit, ex qua ei nati sunt:

Bernherus de Veltheim Adelgottus, primò iunior. Hic Comes ap- præpositus Halberstapellatur in Lauterber- densis, Inde Archiepiscopus sub Anno 1157, copus Magdeburgensis, quo occisus est, cum sis, vbi præfedit ab An- V Vigmannus Archie- no 1107. per Annos piscopus Magdebur- 11. menses 11. dies genis Brandenburgum 21. obsideret.

Dici-

Dicitur Adelgottus in Chronico Magdeburgenſi: Vir omni morum probitate decoratus, religionis & caſtitaſis amator præcipuus, in opum compatiens neceſſitatibus, qui canonicè viuentes in clero ſingulari quodam affectu dilexerit: rebelles verò ſeueriſſima diſciplinæ cenſura corripuerit, in vtroque pietatis viſcera ſeruans, dum hos ad meliora accenderet, illos autem à prauitate compeſceret: Qui diligentiſſimam adhibuerit ſollicitudinem ſuæ Parochiæ. Quare & augmentandæ in ea ſeruitutis diuinæ gratia duas congregaciones inſtituerit, vnã in vrbe Metropoli ſub honore Petri & Nicolai, in Eccleſia, quam antecellor eius primùm condiderat &c. Alteram in Halla, Anno vt habet Pegau: 1116, quod coenobium dicitur ad Nouum opus, de quo plura in Magdeburgenſi Chr. Præterea & Xenodochium Magdeburgi extruxit &c. Inſtituit Feſtum omnium fidelium defunctorum, eoq; die pecuniam legauit Canonicis diſtribuendam. Auctor etiam fuit magnæ Eleemoſynæ Magdeburgi tempore quadreſimali, ſeu Ieiuniorum, Ita vt quolibet die vſque ad Feſtum Paſchatos centum panes, totidem haleces, & totidem potus cereuiſiæ pauperibus diſtribuerentur. Fuit valetudinarius ſerè per totam vitam. An-

no

no 1115. fuit in periculo propter hospitio
susceptum VVigbertum III. propinquum
suum. Vide Chron. Pegau. Obijt 1118 Prid.
Id: Iunij, Sepultus, vt VVernerus scribit, in
monasterio Noui operis ad Halam, quod ipse
condiderat. Chronicon Pegau. habet An-
num 1119, & numerus annorum, quibus
præfedit, id requirit.

VVIGBERTI II.

LIBER I.

VVACEZLAUS, Sic nominat eum
Cosmas Pragensis Decanus in Chronico Bo-
hemico sub Anno 1109, quo hic filius VVig-
berti in Bohemia militauit. Fuit autem idem
cum eo, qui semper aliàs VVIGBERTVS
IUNIOR dictus est, cognomine videlicet à
patre sumto, quod aut felix contineret omen,
filium paternæ virtutis æmulum fore, cum
præclara quotidie specimina ederet, aut quod
aliàs per excellentiam celebritatis & gloriæ in
patre tacitam commendationem contine-
ret. Ita enim Bohemicum nomen, quod ipsi
propter maternam originem inditum erat, in
Germania deletum est, adeò vt apud nullum
scriptorem, quod sciam, reperiatur. Est au-
tem VVacezlaus idem quod maior gloria,
Græci Megalodoxū vel Periclē nominarent.

Alij

Alij scribunt VVetislauus, vnde corruptum VVenclauus, quod nunc pro VVacezlauo in vsu est.

Hic igitur VVigbertus III (hoc enim nomen retinebimus) vxorem habuit Cune-
gundam Cunonis Comitis Bichlingensis,
(cuius viduam pater VVigbertus duxerat) fi-
liam elegantissimam, & famosissimam, vt
Chronicon Pegauiese eam appellat, quæ
nuptiæ celebratæ sunt vno & eodem tempore
cum patris nuptijs secundis, Anno 1110.
Habuit Cunegunda quatuor sorores, quæ no-
bilissimis Saxonix & Turingix Principibus
desponsatæ sunt, vt idem Chron: Sed mari-
tos earum nondum indagare potui. Fuit au-
tem hic Comes Bichlingensis Cuno, ex Sa-
xonica VVitekindæa familia Serenissima &
Illustrissima oriundus, (Ideoq; & Nobilissi-
mus Princeps à Pegau, dicitur) Filius videli-
cet Ottonis Ducis Saxonix, & Baurix, qui
& Visurgianus interdum dictus est, & hostis
Heinrici IV Imp. præcipuus fuit in Saxonia,
Pater Heinrici cogn. Craffi, Com. Nordhe-
mij in Frisia occisi &c. Ab hoc Cunone (cum
vetus illa stirps Bichlingensiu, quæ in Chro-
nicis Turingicis à Iulij Cæsaris temporibus
fabulose, vt puto, deducitur, extincta esset)
nouam Comitum Bichlingentium famili-
am,

am, quæ paulò ante nostra tempora & ipsa
 deliit, & cuius bona nobilissima VVettero-
 rum familia nunc tenet, propagatam esse
 vulgò volunt, quemadmodum indicaui in
 Com. Mysn libro 1, Tit. X IX, & in Progym-
 na: m. nouæ Historiæ Sax. f: 121, vbi auto-
 res huius sententiæ allegantur.

Sed ad VVipertum III reuertamur. Hu-
 ius sub Anno 1090 mentio fit in Chronico
 Pegauensi, quod preciosam Cycladem mo-
 nasterio à matre ipsius doni loco oblatam, in
 Italiam profecturus abstulerit.

Anno 1111. post bellum in Polonia
 iussu patris Boriuuoyum restituit in Ducatu
 Bohemico. Et paulò post in Bohemia captus
 ab Heinrico V. Imp. in Hammersteini arcis
 custodia detentus est, donec sequenti anno à
 patre, qui urbem Lisnigam, pagos Nisen &
 Budissin vnà cum Morunga pro eo dedit, li-
 beraretur: Quo ipso gratiam Imperatoris con-
 secutus Eckardbergam ab eo accepit, & pa-
 tre neglecto, Anno 1115, Imperatori con-
 tra eundem adhærens Naumburgo inhia-
 uit, sed spe sua frustratus est, & ad patrem re-
 diit. Sequenti Anno idem, cum pater capti-
 uus & capitis damnatus iam plectendus, tra-
 ditus esset Conrado de Plisna militi, suafut
 quorundam Groizam etiam pro patre libe-
 rando

rando tradidit: Sed cum Imperator contra
 promissa & fidem ageret, una cum fratre
 Herrico se ad Saxones Imperatoris hostes
 contulit, ut vel eo modo patris salutis & liber-
 tati consuleret. Ideoque Anno 1115. cum alijs
 conspirat, & Imperatorem Saxonibus valde
 iniquum & molestum oppugnat, quare &
 maiestatis rei una cum Lothario Saxone iudi-
 cati sunt. In eo exilio suo receptus est, ab A-
 delgotto Magdeburgense Antistite propin-
 quo suo, qui ea de causa ab Imperatore exau-
 ctoratus est. Eodem Anno in praelio VVel-
 phesholzensi singulari certamine congre-
 ditur cum Hogero Mansfeldensi, a quo pater
 captus erat, eumque interficit. Anno inde 1117.
 sua fere omnia recuperat. Occupata enim
 vrbe Devvino, in qua magnam praedam
 consecutus est, & viginti quatuor vicinis mu-
 nicipijs captis Groizam auxilio Adelgotti. &
 Gertrudae Marchionissae Saxonicae, obsessam
 etiam recipit, sed interuenit bellum Num-
 burgense, in quo cum Henricum cum Ca-
 pite cognominatum, Caesari carissimum, coe-
 pisset, & ad Adelgottum duxisset, VVipertus
 senior una cum captiuitatis socijs Lud. Tu-
 ringo, & Burckardo Mysn. permutatione di-
 missus est, Atque ita tum filius patri liberatio-
 nem praestitit.

Quando

Quando diem suum obierit nescitur, sed ante patrem obiisse, argumento est, quòd Pegauense Chronicon scribit, Vipertum II. bellicosum inter vxorem ac filium sepultum esse.

HEINRICVS fuit Anno 1109 vnà cum patre & fratre in Comitijs seu conuentu Moguntino ab Henrico V. celebrato, quo tempore domi mater ipsius mortua est.

Anno 1114. Propter parentem à Cæsare in vincula coniectum, & urbem Groizam, quam λύτρωσις Imperator acceperat, sed parentem nihilominus in carcere Dreifelsensis arcis munitissimæ, quæ in VVasgouia ad Rhenum sita esse scribitur, detinebat, amissam, ob perfidiam illam, vnà cum fratre ad Saxones transit, Cæsarem oppugnat, quare & maiestatis cum complicibus damnatus est, & exul vsus latibulis sylvarum, & ferarum more vitam solitariam & vagam degere coactus est. A morte patris in Burggrafiatu quidem Magdeburgensi eidem succedit, sed Marchia eius, Lusatia videlicet, occupatur à duob. Comitibus Adelberto (qui Ursus est cognominatus) & Cōrado (Magno seu Pio deinde dicto) qui & priori anno auxilijs Lutheri Ducis Saxoniae Marchiam (Mysniae) post obitum Henrici iunioris Marchionis V Vigberto cuidam præditi, (Ego de V Vigberto II. etiam intelligo) & Her-

Hermanno Com. VVinceburgensi, qui provincialis Turingiæ Comes, seu Landgrafius extitit ab Henrico V. Imp. traditam, armis recuperarant, utpote hæreditatis iure ad se pertinentem. Obiit itaque Adelbertus Marchiam Lusatiæ usque ad An. 1131 quo Cæsar Adelberto iratus, huic Henrico eam reddidit, quam & ad vitæ finem retinuit, cum interea semper Burggrafius Magdeburgensis fuisset, atque ita alteram patris dignitatem etiam recuperasset, quod utrumque ex Appendice Chronici Pegaviensis & Lauterbergio atque Sampetrino Erfurdiano Chronicis habeo. Obijt 1136. in Comitibus Moguntiaë ut habet Lauterb: Chron. Igitur huius Marchiam à Lothario Cæsare consequitur Marchio Mysniæ Conradus, qui, ut & iam mentio facta est, Mysniæ Marchiam prius Anno 1123, ut habent Pegau. & Sampetrinum Erford. ab obitu Henrici iunioris Marchionis, excussis VVigberto, & Hermanno VVinceburgio, adeptus erat, quod Lauterbergius ad annum 1127 refert, sed utra pars hac in re iustum annorum numerum exprimat, nondum discernere queo. Filios isti tribuo Henricum II & Fridericum.

BERTHA, Elocata fuit Dedoni filio Timonis Com. VVetynij & Landsbergij, fratri
Conradi

Conradi March. Myn. &c. de quo modo
aliquid dictum. Repudiatam fuisse apparet ex
Lauterbergio sub Anno 1124, vbi narratur,
quod Prætulū consilio eam receperit, & iter
Hierosolymitanum ingressus sit, inchoato
prius cœnobio S. Petri in monte Sereno ad
Halam, quod frater Conradus deinde perfe-
cit. Reuersus est autem Dedo ex Palæstina, &
partem ligni de cruce Christi, vt credidit, se-
cum tulit, eamq; cœnobio dedit, nec ita diu
postea mortuus est.

Obijt Bertha Anno 1143, vt arbitror.
Nam in appendice Chronici Pegaviensis ita
scriptum est: Bertha de Morunhen filia
VVicperti Marchionis obiit. Fuit autem
Morungen in bonis VVicperti, vt notum est,
ex hæreditate materna. Sed confirmatur idem
in Lauterbergensi, qui scribit de sequenti An-
no, obiisse Bertham Comitissam, Dedonis
Comitis, fratris Conradi Marchionis Mys-
nensis & Orientalis, vxorem, 17. Cal. Iunij.
Eadem Bertha Dedoni Conradi Mynici F.
qui Comes vulgò Rochlicensis dictus est,
dono dedit Comitatum Groicensem, pro-
prietatem suam, vt vocatur, quapropter &
Groizensis Comes ferè apud eundem scri-
ptorem appellatur, Enutrierat enim ipsum
loco filij. Filia autem Berthæ & Dedonis fuit,

C

MACN

MACHTHILDIS, nupta RABODONI Comiti, aduocato seu Praefecto Bambergensi (vt appendix Lauterberg.) Hæc Bertha præposituram in Scolen in honorem B. Virg. Mariæ fundauit, & satis abunde dotatam, Ecclesiæ Pignaniensi à patre extractæ, incorporauit.

HEINRICI I. POSTERITAS.

Fuimus hæctenus plæriq; decepti à Brodusio de auctoritate Lauterbergii, cuius verba strictius intellexit, scribente Henricum I sine sobole extinctum esse, quia ille scilicet de nulla eius posteritate legerat, quam sententiam ego quoq; secutus alicubi sum, cum nondum ipse fontes Historiarum nostrarum penitus inspexissem, quam me nunc deniq; meliora edoctum corrigere non diffiteor. Et dubitationem quidem omnem tollere nobis possunt tot documenta ex Chronico Buchauensi, & Illustrium & Generosorum Comitum Lisnicensium in hac terra monumentis desumenda, de quibus postea, cum de nobilissimorum RANZOVIORVM stemmate dicendum erit, plura dabimus, quæ nunc in eum locum reijcienda censemus. Sanè vt hic pauca referam, viuunt adhuc in his regionibus homines fidè digni.

dignissimi, (ex iis, qui aliquando in adolescentia sua HUGONI Comiti Lisnicensi ultimo defuncto, à ministeriis fuerunt, inter quos est integerrimus vir Ambrosius Francus Quæstor Torgensis) qui Hugonem genus suum ad V Vipertum BELLICOSVM referentem gloriari audiuerunt, & tabulas artificiosè pictas ostentantem, in quibus & effigies fuit Viperti, & res præcipuæ ab eodem in bellis gestæ. Et curauit idem Hugo in libris Buchauiensibus & alibi, semper ad insignia sua appingi V Vipertum, sed reliqua differemus.

HEINRICVS igitur I, HEINRICVS I. Marchionis Lusatia & Burggrafii Magdeburgensis F. (Nam Groizam & Morungam amica eius Berta tenuit vt dictum est) Burggrafius Lisnicensis, solus fuit, vt aliter nobis non constat, qui Illustrem VVIPERTINAM familiam propagauit. Hic Anno, 1143. vnà cum Hermanno Burggrafio Mynense testis fuit in literis Conradi III. Imp. quibus fundatio cœnobii Chemnicensis à Lothario eius antecessore Anno 1125, vt habet Monsterbergius, instituta, confirmatur. De vxore eius nondum quicquam legi: Tribuo autem duos illi filios, Heinricum III & Otonem, qui bifurcatâ deinceps faciunt familiam

miliam, quarum illa in Mysnia mansit titulo Burggrafiorum, & Comitum Lisnicensium, hæc in Holsatiam, vnde prima stirpis origo est, reuersa, adhuc hodie floret.

FRIDERICVS DE CROITZ fuit Aduocatus Ecclesiæ Pigauiensis sub Imperio Henrici V I. Barbarossæ F. quod durauit ab Anno 1190. per annos 8. ex concessione Imp. ad quem spectat Aduocatia eiusdem Cœnobij, ita tamen, vt eligat Abbas quem velit, & quamdiu velit, eum retineat, Lautenberg. sub Anno 1123. in Histor. Siffr. abb. Pegau. qui eo anno obiit.

HEINRICI II.

FILII.

HEINRICVS III. Burggrafius Lisnicensis, seu præfectus, seu Castellanus (nam his vocabulis scriptores de re eadem vtuntur) in Lisnigk, cuius in Chronico Buchauensi mentio est, Fundauit Cœnobium BUCHAVIENSIS, quod alio nomine Sigenthal dicitur, id est vallis sancti Egidij, (Nam prius nomen villæ adiacentis est) à patrono videlicet religiosorum eius loci, situm supra Muldam, vt loquuntur literæ Friderici Barbarossæ
Impe-

Imperatoris, iuxta castrum Lisnig, Anno
 1192, quo ex Sittichenbachensi coenobio
 dioecesis Halberstadenfis conuentus nouel-
 lus ordinis Cistertiensis eò missus est 4. Id.
 Augusti, inter quos primus Abbas erat Hil-
 debertus, qui exacto ibidem decennio obiit
 Idibus Maij. Confirmata est fundatio ab
 Heinrico VI. Imp. Anno eodem, Indiēt. X.
 Anno regni eius XXIII. Imperii vero II.
 &c. Hæc autem fundatio sustentationi
 12 tantum Monachorum præter Abbatem
 suffecit. Obijt Henricus egregius præfectus
 de Lisnig vel Burggrafius, vt loquitur in Bu-
 chauensi Chronico Zopachius, Anno 1203
 sepultus in templo Monasterij sui ante sum-
 mum altare in medio gradus presbyterij, sub
 grandi lapide sepulchrali. Vxor eius fuit Cla-
 ra, quæ vocatur ingenua venerabilisque ma-
 trona. Origo generis non est annotata. Hic
 respondendum erat ad id, quod Fabricius in
 annalibus Mysnæ vrbis dicit, Monaster.
 Buchau. ad Zopæ fl. ostium in Osterlandia
 conditum esse à Friderico fratre Ottonis, qui
 Conradi Marchionis Mysniæ & Lusatia
 Principis potentissimi filius fuit, circa An-
 num 1184, quo tempore ferè etiam Mona-
 sterium Zillenense (quo loco nunc V Vech-
 selburgum arx Generosorum & Magnifico-
 rum

74
rum Baronum de Schonburg &c. est) à De-
done Rochlicio, cui Bertha Groizam dede-
rat, item Doberluchense à Diterico Contra-
di F. & Brenense, à Friderici, qui itidem Con-
radi Filius fuit, filijs Ottone & altero patri
cognomine, etià extracta sunt: Deinde quod
alij scribūt, Ottonem ipsum Marchionem
Mysnensem, Buchensis coenobij esse funda-
torem: quibus astipulatur Pirnensis Mona-
chus, qui Ottoni Dedonem Com. Rochli-
cium fratrem adiungit, & exprimit tempus
Anni 1176, qua de re VVolfgangus Fusius
Vir doctissimus Anno 1531. instinctu Pauli
Grefii Cygnæi boni, & historiarum studiosi
viri, ad Antonium Siffridum Zopachium
Monachum Buchauensem scripsit. Verum
non difficilis est explicatio. Non dubium
enim est Mysniæ Principes Conradi Marchio-
nis filios, Principes tùm diuitijs, & potentia
claros, tùm pietatis paternæ æmulos, multa
tùm coenobia condidisse, multorum extru-
ctionem, quam alij vel illorum instinctu, vel
sponte sua instituerāt, liberaliter iuuisse. Ea que
ratione nihil huic sententiæ decedit. Nam &
Otto eodem ferè tempore, id est, paulò ante,
magnificum coenobium Cellense, ad Mul-
dām, quod vetus appellatur, de nouo extru-
xerat, & regio sumtu dotauerat, & Portam
ad

ad Salam denuò quasi fundauerat, ab incom-
modo loco ad magis commodum transfe-
rendo, & alijs præsijs instaurando, quem-
admodum & horum filij atque posteri ma-
iorum vestigijs insistentes idem postea se-
cerunt: qua de re alibi dicendi locus erit.

Deinde vsitatum fuit, quod subinde
alij atque alij primis fundatoribus successer-
int, quemadmodum & Buchauense cœno-
bium suos deinde reperit quasi secundarios
fundatores. Albertum videlicet de Seeberg,
militem, & Barones de Coldiz, quorum ille
qui Anno 1221. ibidem ante summum alta-
re versus austrū sub sepultus est grandi petra
cū duobus versibus Epitaphijs, monaste-
rium eluionibus præcipuè destructum, &
ad egestatem redactum, vnà cum vxore sua
Margaretha instaurauit, & ædificijs atque
prouentibus ita auxit, vt 20. Monachos ale-
re posset. Hi verò fratres, Thimo, Volradus,
& Vlicus Heinrici & Adelheidæ filij, præfer-
tim verò Thimo cum vxore Agnete circa
Annum Domini 1240, 1245, & vndecim
annis post ita priorum liberalitatem vice-
runt, vt deinceps 30 Monachi facile susten-
tari possent. Sed hæc fortasse non sunt hu-
ius loci. Quod autem præcipuus funda-
dator Henricus Lisnicius, de quo dixi-
mus

mus fuerit, probat Zopachius aliquot Diplomatis, vt Siffredi Præfecti, id est, Burggrafij Lisnicensis, Brunonis II, Præsulis Mysnensis, Henrici Mysnensis Episcopi, ex quibus patet eiusdem Henrici Burggrafij permutatione pro Parochia in Eichstede, (quæ in ipsius Præfecti prædio sita fuit, non in Bavaria, vt ineptè meo iudicio sentit Meierus) Henricum VI. Imp. tradidisse cœnobio Buchauensi Parochiam in Lisnig ad S. Matthæum, quæ donatio facta est Anno statim proximo à fundatione, Sed ab alijs deinde approbata. Fuit, vt & hoc addamus, congregatio ea Monachorum subiecta Regulæ D. Bernhardi, sub ordine Cisterciensium, ad Mysnensem pertinens Diœcesin. Et lautum, opulentumque fuisse cœnobium, vel ex vulgari rithmo apparet, qui dicterij locum hactenus obtinuit: Cell & Buch, faciunt vnum Dobertuch). Atque hic est conditor nouæ quasi familiæ LISNICENSIS, qui ex clara sustulit Siffridum, Alberonem, & Hermannum.

OTTO I. Burggrafius Lisnicensis. Hic tempestate belli, vt loquitur appendix, seu fragmentum Historicum in monasterio Buchauensi scriptum, in regionem transalbianam, & Vandaliam, id est, Holsatiam, & loca

ca vicina Saxoniae profectus est, ex quo loco
aduenerat maiores eius, & V Viperti bellico-
sissimi illius Comitis, à quo & Castellani Lis-
nicenses (retineo ferè verba Chronici) de-
scenderant: Vbi & profapiam, quæ, vt testa-
tur idem, hodie durat, condidit, nobilissi-
morum equitum seu militarium, vt anti-
quo vocantur vocabulo, de RANIZOVE.
Huius esse credo insignia in Reinfeldensi
monasterio ad Trauenam fl. qui limes est
Holsatiae, & Saxoniae inferioris sito, suspen-
sa Anno 1186, vt habet publicata iam ali-
quoties Genealogia Ranzouiana: & quidem
proximo loco post fundatoris Adolphi III.
Comitis Schaumburgensis & Holsatiae, quæ
sequuntur deinde aliorum ex præcipuis in
Holsatia nobilibus, insignia. Sine dubio
autem ideo proximum locum à Principis ar-
mis occupant Insignia Ranzouiana, quia non
ignotum Principi fuit, eos ducere originem
ex vetusta & nobilissima familia Holsatica,
quæ aliquando rerum ibi potita fuisset. Nec
alia de causa deinceps in cista priuilegiorum
Holsaticorum, post Principis & Episcoporum
insignia statim RANZOVIANA
appicta sunt. Filios habuit Schalkonem,
Iohannem, & N. De quibus postea. Nunc
enim relicta hac linea de LISNICEN-
C 5 SIBVS

SIBVS, quorum stirps interijt priori loco
agemus.

POSTERITAS HEIN-
RICI III. BURGGRAFII LISNIC-
ensis, qui in Mysiia propagauit illu-
stres & generosos Comites Burggrafios
in Lisnig, Dominos Penicij, & Rosbur-
gi, ad Muldam, & aliquandiu etiam
Strelouia ad Albm, atque Mutzouia,
tandem quoq, Topauia, & Nes-
pomislauia in Bo-
hemia.

SIFRIDVS Praefectus, seu Burggrafi-
us Lisnicensis, vixit adhuc Anno 1217,
quo monasterio Buchauensi donauit mon-
tem dictum Lisnig (hodie die deicenis, vt vult
zopachius) prope oppidum Lisnicense situm.
Sepultus est sine dubio in Buchauia, etsi ex-
pressum eius rei nondum mihi sit testimoni-
um. Huius & fratrum tempore Anno 1209.
castrum Lisnig in patrimonio Imperatoris
fuisse scribit Arnoldus in continuatione hi-
storiae Helmoldi Slauiæ, lib. VII. cap. 18.
Anno 1224. Siffridus Praefectus de Lizenick
vnà cum Doninensi, Aldenburgensi, Mis-
nensi,

nensi, Devvinensi, Cicensi, Kirchbergenſi
 Præfectis, id est, Burggrafis, testis est in literis
 Cellensis Abbatis. Anno 1233, 8. Calend:
 Martij, eiusdem Siffredi Burggrafii de Lize-
 nik, & fratris eius Alberonis fit mentio in li-
 teris Henrici Episcopi Mysnensis, quod am-
 bo iure feudali ab Episcopo tenuerint villam
 Cozzebude (quæ inter Mysnam & Dresdnam
 sita, hodieque Collegij canonicorum Mys-
 nensium est) atque ab ipsis rursus Bertholdus
 de Sconoue miles, qui eam tum vendidit
 Henrico Maiori præposito Mysnensi. Itaque
 resignarunt iuri suo tam Lisnicij, quam Sco-
 nouis.

ALBERTO I. Burggrafius de Liznik,
 Tenuit feudum Cozzebudæ idq; reliquit, ut
 iam in Siffrido dictum est, Anno 1233. An-
 no 1244. Indiēt III. 15. Cal. Martij, fuit te-
 stis in literis Henrici cogn. Illustris Marchi-
 onis Mysnensis &c. quibus Vicariam quane-
 dam in Ecclesia Mysnensi, in honorem fidelis
 & deuoti ministri Cōradi Machseruii dotauit,
 ut loquuti sunt. An. 1252. Indiēt. X. 11. Cal.
 Iun. mysnæ, vnà cum Meinhero Burggrafio de
 Mysne, Alberto Burggrafio de Devvin Alberto
 Comite de Rabensvalde, Rudolfo de Lupe-
 pe Milite, Et Episcopis, atque aliis quibusdam
 Prælatiſ interfuit transactioni inter Henrici-
 cum

cum Landgrafium Turingiæ, & Marchionem Mysniæ &c. & Conradum Episcopum Misnensem, de bonis VVurzinensibus, quæ Esiconis Comitibus fuerant, & post eius obitum ad Imperium deuoluta ab Ottone III. Imp. Monasterio, id est, Episcopatu Misnensi dono data erant. Vxor eius N. Burggrafia Mysnensis. Filij eius fuerunt meinhardus, Albero II, & Albertus.

HERMANNVS Burggrafius Lisnicensis. Vulgò tantùm Comes Lisnicensis in literis dicitur, fortè quia ipsi nihil rei fuit cum præfectura illa Cæsarea, quam reliqui fratres Laici tenuerunt, Canonicus Mysnensis in Ecclesia illa nobili, quæ INGENVA dicta est, propterea quod à iurisdictione metropolitani exempta, soli sedi Romanæ immediatè subiecta fuit, etsi eam Archiepiscopi Magdeburgenses aliquoties sub sua iura trahere, & suffraganeam efficere conati sunt. Qua de re alibi dicendum. In literis Brunonis Episcopi mysnensis testis est Hermannus de Liznik, Canon. Mysn. Anno 1227. Idem Anno 1233. in literis Henrici Episcopi Mysnensis 8. Cal. Martij datis testis adducitur. Idem Anno 1244. Indiæ. III. 4. Cal. martij in literis Henrici Illustris, de quibus iam in Alberone diximus, adhibetur. Idem Anno

1245.

1245. nominatur à Rege Bohemiæ VVen-
ceslao, Dilectus Capellanus, qui & eidem ad
vitæ tempus concessit bona quædam, quæ
deinde ad Obedientiam Dominicalem (bene-
ficio Ecclesiasticum sic vocatur) pertine-
rent. Eiusdem testimonium aduocatur An-
no 1250. in literis Conradi I. Episcopi Mys-
nensis.

ALBERONIS I.

FILII.

MEINHARDVS Burggrafius seu Ca-
stellanus Lisnicensis, vel potius, vt credo,
MEINHERVS, quod nomen ei sine dubio
à materno auo Burggrafio Mysnensi, quan-
tum ego conijcio, inditum fuit. De hoc nihil
nobis constat, nisi quod ab Ant. Zopachio in
Chronico Buchauensi laudetur à pietate, &
munificentia erga Monasterium vnà cum fi-
lio Meinhardo. Filij eius fuerunt Meinhar-
dus & Erhardus.

ALBERTO II. Burggrafius Lisnicen-
sis, captus est Anno 1276. dolose, cum
Principibus Misniæ ab Erico Episcopo Mag-
deburgio, & fratre eius Ottone Marchione
Brandeburgensi, vt refert Chronicon Ger-
manicum, quod Mysnense vulgò dicitur,
sed

sed Cellense esse putatur. Elapsus verò ex
 custodia vnà cum Friderico marchione mys-
 nense de hostibus vindictam sumit &c. An-
 no 1284. Albero Burggrafius de Lisnik
 testis est in literis Theodorici marchionis de
 Landsberg, datis in Rideburg pro exemptio-
 ne Ecclesiæ in Kolmen V. Id. Nouembr. Ex
 Dipl. Lauterb. Idem Anno 1288. fuit inter
 executores publicæ pacis aduersus prædonū,
 & latrocinia exercentium factionem, qui
 post obitum marchionis mysniæ, & Land-
 grafij Turingiæ Heinrici cogn. Illustris, &
 munifici his terris molesti fuerunt, delectus
 ad id munus in publico foedere, quod in Prin-
 cipum conuentu Grimæ tempore brumali
 factum est à proceribus Turingiæ, mysniæ, &
 Anhalti, vnà cum Episcopis mysniæ tribus.
 Habuit eius rei socios Ottonem Comitem
 Arnshugium, meinhardum Burggrafium
 mysnensem, Voitum seu Aduocatam Pla-
 uensem, Anargum Baronem VValdenbur-
 gium, Heinricum Baronem Coldicum, Vi-
 ros nobilissimos, & præstantissimos. Anno
 sequenti Albero Burggrafius de Lizenik vnà
 cum alijs testis adducitur in literis Friderici
 cognom: Tutonis marchionis mysn. Orien-
 talis, & de Landsberg, scriptis pro libertate
 Ecclesiæ mysnensis, in quibus promittit, se
 subsi-

subsidium publicum ex bonis Ecclesie non
amplius exacturum &c.

Anno 1290. in eiusdem Tutonis lite-
ris Mersburgi, & alijs deinceps Dresdæ da-
tis testis est. Eodem anno in literis Rodol-
phi Imp. Erfordie Id. Martij datis (vbi indi-
ctione III. annus notatur) quibus Privilegi-
um Innocentij Papæ de pace tam hominum
quam possessionum Ecclesie montis Petri
seu Lauterbergi subiectarum confirmat, testis
est Albertus Burggrafius de Lizenik. Ex
Dipl. Lauterberg. vt & anno sequenti, &
postea 1294. in eiusdem Tutonis.

Anno 1283. apud gentiles suos hunc
Alberonem & filium eius Erhardum, præ-
fectos siue Castellanos in Lizenig, (hic enim
solus cum patre nominatur) in Mysnia fuit
Schalko, Schalkonis F. militaris de Ranizo-
ue, qui secum habuit Ottonem, & Britolfum
primogenitum & secundo genitum inter
decem filios, de quibus plura in RANZO-
VIANA linea. Vxor Alberonis fuit N.
VValdenburgia (vt ex Monsterbergio, si mo-
dò is auunculi vocabulum rectè vsurpauit,
& non pro cognato in genere vt alibi repe-
ritur posuit) Comitissa seu Baronissa. Vterque
enim titulus à diuersis scriptoribus ei fa-
milie

miliae tributus est. De insignibus eius familiae alibi. Nati sunt ei Otto, & Albertus.

ALBERTVS Burggrafius Lisnicensis, primò Præpositus Mysnensis Ecclesiae, Inde Episcopus eiusdem Anno 1299. constitutus fuit, Dictus III. eius nominis, secutus in ea dignitate Bernhardum de generosa Dynastiarum Cameniziorum familia, qui Albertus etsi præfuit Præfulatui tempore difficillimo, & bellis ciuilibus, atque exterorum irruptionibus calamitosissimo: tamen arcem Stolpinam recuperasse scribitur, quæ à Brunone II. Episcopo mysnensi empta fuerat, sed ab Ecclesia postea abalienata erat. Obijt 1312. V. Non. martij. Huius ut arbitror Episcopi, quantum ex insignibus coniectura assequi licuit, ossa effodi in templo cathedrali mysnae vidi, cum N. Carloyvicia, Domini Georgij Comitis Palatini & Canonici magdeburgensis, mysnensis, Numburgensis &c. mater, sepulturæ traderetur, & pedum ipsius Episcopale, calicemque, qui cum eo inhumatus fuerat, manibus meis contrectavi, simulque antiquitatem simplicem admiratus sum.

DE MEINHARDI I. POSTERITATE primo loco explicabimus, nam ea ante Alberonis I. posteros desit.

MEINHAR-

MEINHARDVS II. prædicatur à Zopachio ob pietatem & liberalitatem in Monachos Buchauenses, qua in re exemplum patris habuit.

ERHARDVS Burggrafius Lisnicensis, benefactor cœnobij Buchauensis, exemplo fratris, patris, aui, proau. Anno 1308. diem suum obiit auctore Zopachio, & sine dubio Buchauix sepultus est. Filij eius sunt Albertus & Henricus.

ERHARDI FILII.

ALBERTVS Dei gratia senior Burggrafius de Liznig. Anno 1330. die 30. Iulij vendidit Domino Henrico Plebano in Hayn duo talenta annui census in Lutinvviz, quæ ipsi ex morte Hekilmanni, & VVernheri de Nuendorff vacauerant, vt loquitur Diploma. Insigne eius infra dabitur. Habuit filios Henricum, Albertum, & alios præterea, quorum nomina non sunt nobis nota. Constat verò de re ipsa ex Diplomate horum fratrum.

HENRICVS, Castellanus de Lisnig, Benefactor Buchæ. Nam scribit Zopachius eum se persimili, atque maiores eius, mansuetudine favorabilem erga Buchenses fratres exhibuisse, & vitæ spiritum celestibus

D

auris

auris afflasse Anno 1345. Filius eius fuit
Heinricus hostis Monasterij.

*ALBERTI SENIO.
RIS LIBERI.*

HEINRICVS Burggrafius de Litznig
Dominus in Strela vnà cum fratre Alberto
literis idioma Teutonico, quod tum inso-
lens fuit, scriptis renunciauit iuri suo, quod
habuerat in molendino medio Hildebran-
densdorfii ad riuum Scremsniz. Idem cum
eodem fratre suo, (titulo tamen STRELEN-
SI omisso) vendidit Theodorico Medicinæ
Magistro Ecclesiæ Mysnensis Decano, Fri-
derici Thuring. Landgrafii, Myn. & Orien-
talis, & in Landsperg. Marchionis, Com. in
Orlemunde, & Domini terræ Plisnensis, &
progenitorum ipsius ministro, aliquot man-
sos in villa Gryn & Boyl apud strenuum Fri-
zonem de Gysselvitz, qui contractus per
principem approbatione confirmatus est,
Anno 1361. Feria II. post Bonifacij.

ALBERTVS Burggrafius de Litznig
Dominus in Strela. De hoc eadem quæ de
fratre obseruanda. Insigne eorum infra da-
bimus, quod idem ferè est cum patris Alber-
ti Se-

si senioris. Diploma Germanicum hic ascribendum putari propter vetustatem.

Wir Heinrich vnd Albrecht / Brüder /
Burggraffin von Eisack / Heren zu Strele /
bekennen öffentlich an dissem gegenwertigen
Briffe / vnd tun kunt allen den / di diesen
Briff sen odder hörin lesin / das wir an der
Wittulmō / dy do lye by Hildebruna dis dorff
an dem Wassir / das da heyst die Schrem-
senis / keinerley Rechten haben. Vnd were das
wir kein Recht hetten / oder gehabet hetten / des
vorzege wir vns willklich vnd mit wolbe-
dachtem mite / vor vns vnd ander vnser Brü-
der vnd Erben an dissem Briffe / der gegeben
ist nach Gottis Gebörte Tusint Jahr / drey-
hundert Jar in dem sieben vnd funffzigsten /
vnter vnser Brüder Insigil.

Ex hoc Diplomate apparet, & fratres
horum fuisse natu maiores, vtpote quorum
sigillo vsi sunt, (Nam minorum natu Sigillo
vlos esse quis credat?) Et hæredum etiã men-
tionem fieri, de quibus nobis nihil constat.

HEINRICI, QUI AL-
BERTI SENIORIS FRA-
ter fuit, Filius.

D 2

HEIN^o

HENRICVS Burggrafius Lisnicen-
 sis. Sub hoc Anno 1354. Parochia Lisni-
 censis, quam fundator Henricus antea cœ-
 nobio dederat, vt dictum est, etiam ratum id
 habente Imperatore, denuò Monasterio Bu-
 chensi incorporata est, vt loquitur Diploma,
 cum omnibus fructibus, obuentioribus &c.
 Anno 1361 cœnobii Buchauiensis à maio-
 ribus suis extracti, & liberaliter conseruati
 hostis factus est, idque sub Abbate Nicolao
 Hobero Rochlicense vexauit per annos qua-
 tuor & ultra, donec Anno 1365, Die S. Eu-
 stachij omninò succendit, & exussit, sed eo
 ipso à Principibus Mysniæ, tribus fratribus,
 bello petitus, Lisnicio oppido pro certa pecu-
 niæ summa vendito cedere coactus est. Mei-
 erus dicit factum esse in dissidio intestino
 fratrum, quo alter alteri ægrè facturis cœno-
 bium tandem combusserit, sed Zopachius
 ne minimam quidem eius rei mentionem fa-
 cit. Historia petenda est ex Zopachio. Apud
 hunc gentilem suum Anno 1362. fuerunt
 Kagenherus, & Otto militares de Ranizoue,
 Ottonis de RANIZOVB & Iuttæ, quæ ex
 Ducali stemmate fuit, vt Appendix seu
 fragmentum Historica iam citatum, testa-
 tur, filij. Qua de re suo loco plura. Fortè
 huic frater Albertus fuit, vt de eo intelligen-
 dum

dum sit illud, quòd de Alberti Senioris filiis
relatum est, sub Anno 1361, de venditis bo-
nis in villis Gryn & Boyla.

ALBERONIS II.

QUI MEINHARDI I.

frater fuit, posteritas.

OTTO Comes Leisnicius vixit Anno
1312. Hunc Seniore[m] vocatum, conijcio
ex cognomine filij.

Filios habuit Alberonem III, Ottonem,
& Georgium.

ALBERTVS Burggrafius Lisnicensis,
Canonicus mysnensis Ecclesiæ, Anno 1319.
Albertus de Lisnik præpositus VVurcinen-
sis testis est inter Canonicos Mysnenses, in
literis VVitegonis II. Episcopi Mysnensis.
Anno 1325. Albertus de Lisnik Canonicus
& Cantor Ecclesiæ Mysneusis testis subscri-
ptus est in eiusdem Episcopi Diplomate. An-
no 1329. Dn. Albertus de Lysnik Burggra-
fius, Præpositus, subscripsit literis Friderici
Landgrafi Turingiæ, Mysnensis, & Orien-
talis Marchionis, Domini terræ Pleissensis,
qui Grauis cognomentum habuit: Et eodem
Anno in literis VVitegonis II. Episcopi Mys-
nensis. Anno verò sequenti subscriptione

D 3

nomi-

nominis sui, qua Præpositus perhibetur, confirmavit literas Stuchouiensis Monasterij, quod Dobelinum ad Muldam translatum est. Additur dies literis annunciationis Mariæ sacer. Et eodem anno atque die iterum refertur in literis VVitegonis. Anno denique 1339. idem VVitego Albertum Præpositum eiusdem Ecclesiæ dictum de Lisnik appellat auunculum suum dilectum in literis datis Mogelini, 8. Cal. Nouembr. Fuit autem VVitego gente Coldicius, vt antè dictum.

**OTTO NIS POSTERITAS, QUAE PENICII
ferè habitauit.**

ALBERO III. Burggrafius Lisnicensis. Anno 1334. tenuit **PENICIVM**, ibiq; aulæ sedem habuit. Vxor eius fuit **BEATA** ex Illustri Principum **ANHALTINORVM** stirpe, vt annotauit Sebastianus Meierus, & testatur pictura quædam Penicij, in templo, de qua postea plura dicentur. Hunc credo esse eum, qui inter Benefactores Buchouiensis recensetur à Zopachio, & mortuus esse scribitur Anno 1349. Semper autem in ea fui opinione Penicium antea fuisse
Burggra-

Burggrafiorum de Aldenburg, eò quod oppidum illud pro insigni gestet rosam, quam in Aldenburgenſium Comitum armis fuiſſe ſcimus. Ferè enim oppida olim inſignia acceperunt Dominorum ſuorum clypeos referentia. In hac ſententia deinde confirmatus ſum lectione Monſterbergij, qui teſtatur Albertum, & Theodoricum Burggrafios de Aldenburg, Alberto Abbati Chemnicenſi è caſtro ſuo Rochſperg, & forèſi ciuitate Penig in compensationem damnorum illatorum dediffe ſex marcas argenti annuas cum promiſſione amplioris liberalitatis, Anno 1301.

O T T O . I I . Burggrafius de Liſnik. Hic teſtis adducitur in literis Eckenpoti Burggrafii de Starckenberg, quibus bona quædam in Guederiz donauit monialibus in Cronſvuz, datis Aldenburgi, Anno 1327. Feria II. poſt Dominicam ludica. In illis literis tribuitur ei cognomentum iunioris. Deinde Anno 1349. Feria V. poſt feſtum Nicolai, Otto Dei Gratia Burggrafius in Liſnik, & Dominus in Rochſperg, agros, quos præpoſitus in monte ad Aldeburgum à ſtrenuo ſamulo Galfrido de Popzin emerat. eidem monaſterio appropriauit, vt tum locuti ſunt. Idè Otto Burgg. Liſnicenſis Dominus Penicij

seu Penigæ, Anno 1352. testis est in literis
 vernacula lingua conscriptis ab Illustrissimis
 Mysniæ, & Turingiæ Principibus Friderico,
 & Balthasaro. Anno 1358, Penicij habita-
 uit, & vxorem habuit Elisabetham ex Burg-
 grafiis ALDENBURGENSIBVS. Meierus
 ex literis Penicensibus. Otto Burggrafius de
 Lisnik anno eodem ex mandato Friderici
 & Balthasari Principum transegit inter Scho-
 lasticum Ecclesiæ mysnensis, & Gerhardum
 Lubsch, vviz, disceptantes de quibusdam bo-
 nis in Ringethala, Eaque transactio Dres-
 dæ à Principibus confirmata. Otto quidam
 Comes Leisnicius vixit Anno 1360, qui re-
 fertur à Pirnensi Monacho in Onomastico
 Historico in dictione Leisnig. Idem Otto
 B. in L. & Dn. in Rochzperg Anno 1361,
 Feria III. post Iudica confirmat bona quæ-
 dam vendita Hermanno præposito Canoni-
 corum Regularium in monte Aldenburgi, si-
 ta in Gorbuz, quæ tenuerant strenui famuli
 Henricus & Iohannes fratres dicti de Bu-
 ckou, quæ à Burggrafio in feudum tenuerant.
 Hæc appropriauit cum consensu filij Alber-
 ti. Actum in Penigk. Insigne eius infra de-
 pingetur. Idem eodem Anno die Veneris
 ante festum Palmarum testis adducitur in li-
 teris generi, Henrici Aduocati de Plauen.
 Filium

Filium habuit Albertum successorem in Penig. & Rosburg: Et filiam N. Heinrico Advocato de Plauen nuptam, cuius mentio est in literis, quas modò allegauimus.

GEORGIVS Burggrafius Lisnicensis. Anno 1365. Ernestus Elector & frater eius Albertus de controuersia inter Casparem Abbatem Chemnicensem, & inter Georgium Comitem de Leisnig Ottonis F. orta, dixerunt sententiam pro Abbate. Monsterberg. A Burggrafis Lisnicensibus, qui non nominantur, emit Gebhardus de Schrapelau Episcopus Merseb. Ostrauiam & Carlsdorffum eaque Episcopatu inseruit. Is autem Anno 1338. mortuus est, cum per annos 24. praesidisset. Ad quos igitur referendum hoc sit Burggrafios, nisi ad hos non video: Nisi fortè melius ad Erhardi filios vel nepotes pertineat. Nam & alia illi bona vendiderunt.

OTTONIS IVNIORIS POSTERITAS.

ALBERTVS Burggrafius Lisnicensis, Dominus Penicij. Anno 1351. Albertus Burggrafius Lisnicensis iunior, testis est in literis Friderici Landgr. Turingia. Mar: Mysn. & Orientalis, Comitis Orlemundani, & Do-

D S

mini

mini terræ Pleiffensis, de metallo Vlrichs-
 perg, cuius causa Princeps transegit cum
 Volrado, & Bussone de Koldiz. Actam
 VVeiffenvelsi die Vincentij. Anno 1359. in
 literis Meniheri, & Bertoldi fratrum Burg-
 grafiorum Mynensium aduocatur testimo-
 nium nobilis Domini Alberti de Liznik
 junioris, Domini in Penigk, cognati sui,
 (Oheim.) Dictum autem iunioem existimo
 respectu Alberti, qui Erhardi filius fuit, &
 senioem se scripsit. Nam tum adhuc vixis-
 se credibile est, etsi eius filij biennio antè gu-
 bernarunt Strelam. Anno 1364. Die Lu-
 næ antè festum Stephani, Albertus Burggra-
 fuis de Lisnig, & Dominus de Rocksperg li-
 teras Penicij conscripsit de debitis quibusdam
 persoluendis monasterio Aldenburgensi in
 monte. Anno 1365, Idem Albertus celebris
 fuit Penicij, cuius Vxor fuit SOPHIA de
 VVALDENBURG Baronissa. Fuit tùm sæpè
 Rosburgi seu Rochspurgi, quæ arx est ad
 Muldam infra Penigam, vt testantur Diplo-
 mata. Vnde, sicut & ex præcedentibus appa-
 ret Rosburgum illo tempore etiam in pote-
 state Leisniciorum Comitum fuisse, & ad Pe-
 nigam pertinuisse vt hodie, Etsi arx ea dein-
 cept aliquandiu nobilis familiæ ab END-
 fuit. Nam Georgius Comes Lisnicensis Hu-
 gonis

gonis, qui familiam clausit, pater propter sum-
tus bellicos eam Alberto Saxoniae Duci op-
pignorauit, qua occasione forsan ad ENDI-
OS translata est. Vnum habuit filium, cuius
quidem memoria ad nos peruenit, qui patris
nomen habuit. Et si enim Meierus dubitare
videatur: tamen homonymia me confir-
mat, vt sic statuam. Obijt Albertus Anno
1378, sepultus in Monasterio Buchauensi
ante aram versus Aquilonem cum inscriptio-
ne hac in lapide sepulchrali:

*Albrecht praefectus iacet hac petra bene tectus,
Iungatur Christo mundo transmissus ab isto.*

Fuit enim singularis fautor, benefactor,
ac protector Monachorum ibidem. Additum
autem fuit monumento eius vexillum, in
quo arma Lisnicensium integra ex tribus cly-
peis coniuncta, depicta fuerunt, quorum de-
scriptionem ex Zopachio infra dabimus.

ALBERTI FILIVS.

ALBERTVS Burggrafius Lisni-
censis, Dominus Penicij cognomento VVirt,
id est, Hospes, quod fortè ab hospitalita-
te, & liberali munificentia habuit, vel eti-
am à diligentia in Oeconomia. Virumque
enim hoc vocabulo significatur, & tribu-
untur huic Alberto diuitiae satis magnae.
Vxorera

Vxorem habuit FRIDERVNAM Comitissam de STOLBERG. Extruxit sacellum ad templum parochiale Penicij, vbi sepultura Lisnicensium deicneps fuit. Occasio fortè præbita est à quibusdam, qui coenobium Buchauiese criminati sunt apud Comites propterea, quòd ante 30. annos causa fuerit, vt familia Lisnicium oppidum amitteret. Factum hoc Anno 1380. teste Meiero, etsi Monsterbergius hoc in Annum 1395. referat, eiq; coniugem attribuat Sophiam. Scribit enim: Anno 1395. Albertus Burggrafius de Leisnig. & Sophia, vxor eius, fundarunt sacellum in Penig, & id proprium tradiderunt eius loci præposito. Fortè autem Monsterbergius Sophiam matrem Alberti, quæ fundationem adiuuerit, pro coniuge accepit. Vel Sophia vnà cum suo marito fundationem incoepit, quam filius deinde perfecit. Nam quod Stolbergiam hic Albertus Hospes habuerit pictura Penicensis templi in organo Musico, cuius iam antè facta mentio, testatur, quam & secutus est Meierus. Anno 1386. Nobilis Dn. Albertus Burggrafius de Lisnigk, Dominus in Penig, testis est in literis V. Vilhelmi Marchionis Mysniæ, qui Coeles à vitio corporis dictus est, quæ datæ sunt die Laurentij. Et in eiusdem alio Diplomate scri-

Scripto sequenti anno, Dominica, festum di-
em Diui Viti insequente. Et in alio quoq; scri-
ptum est Anno 1401. Porro Anno 1394.
Albertus Burggrafus Lisnicensis, Dominus
in Penigk, & Fridericus Baro Schonburgius,
Dominus in Glaucha inter se dissidentes ab
Arbitro inter Ecclesiasticos præcipuo Iohan-
ne III, qui Isenbergius genere fuit, Præsule
Mysnensi, reconciliati sunt. Anno 1406.
Dominus Albertus Burggrafus de Lisnig,
Dominus in Peniga subscriptus est testis in
VVilhelmi Marchionis Mysniæ, & Land-
grafii Turingiæ Palatini Saxon. literis. Anno
1408. idem in Trium Marchionum Fride-
rici senioris, VVilhelmi, & Friderici, qui Bal-
thasari filius fuit, Diplomate testis ascriptus
est. Obijt Albertus quidam Lisnicensis Do-
minus in Penig Anno 1411, quod de hoc
intelligo.

**ALBERTI HOSPI-
TIS FILII.**

ALBERTVS Burggrafus Lisnicen-
sis Dominus Penigæ, cognomento Senior,
quem inter eos, qui Penicensem titulum ha-
bent, III. numerârim, in comitatu Mar-
chionum Mysn. Friderici Senioris, & VVil-
helmi

helmii medij inter alios Comites, Barones, & Equites, profectus est ad concilium Constantiense, Anno 1413. Anno 1418. arcem Rabenstein Abbati Chemnicensi eripit Albertus Senior Burggrafius in Lisnig. Itaque Albertus filius accusatus coram Papa, se Erfordiam sistere coactus est, vt habet Monstbergius.

OTTO III. Burggrafius Lisnicensis, Dominus Penigæ. Anno 1443. in Vigilia Thomæ Otto & Albertus Burggraffii de Lisnik, Domini de Rochsperg Præposito in monte ad Aldenburgum D. Iohanni de Dolin confirmârunt sex sexagenas (seischn g sch leher) venditas à Iohanne Schochirio. Huic in veteri pictura, cuius iam aliquoties testimonio vsi sumus, tribuitur coniunx MARGARETA Comitissa de SCHVVARZBURG, quæ post mariti prioris obitû nupsit HEINRICO Baroni de VVILDENFELS.

Post bellum ciuile inter fratres duces Saxonix Fridericum II. Electorem & V Vilhelmum III. Turingix Landgrafium, quod Anno Domini 1455. ferè finitum est, pace Mulhusij inita, & Numburgi confirmata, in Mysnia aliquot seditiosi puniti sunt, in quibus & Comes Lisnicus & Baro Doninensis, vt & ha-

& habet Fabricius in libello de Electoribus Saxoniz. Hoc de quo intelligendum sit, an de Alberto seniore, vel Ottone II, vel denique huius filio Georgio aut alio quopiam non video. Sanè, Ottonem admodum immatura morte obiisse annotavit Meierus.

ALBERTI III.

FILII.

ALBERTVS IV. Senioris F. De quo nihil habeo, præter ea, quæ ex Monsterbergio de patre eius inuasore arcis Rabenstein allata sunt.

OTTONIS III.

POSTERITAS.

GEORGIVS I. Burggrafius Lisnicensis Dominus in Peniga, nominatur demum (quantum quidem ego legendo cognoui:) Anno 1455. Hic post obitum patris coelebs diu admodum gubernauit ditionem Penicensem, & anno eo, qui iam nominatus est, ius ciuitatis cõcessit oppido Penigæ, (quod tamen diu ante, nempe 1301. ciuitas forensis, ut puto Ein Marckstec dicitur) quare Repub. denuò constituta & ordinata electus est, Consul

ful Nicolaus Rombrechtus, idque factum instinctu, consilio, & opera Vitrici eius Henrici VVildenfelsii, qui fortassis eam ob causam, & propter coniugium, à Munsterbergo sub Anno 1459. dicitur Dominus in Penig, quo etiam Iohannes Leubisius Decretorum Baccalaureus, primus oppidi pastor constitutus est, cum prius res Ecclesiastica per præpositum quendam à cœnobio Chemnicense eò missum semper administrata esset. Eodem anno & incendium quartam oppidi partem absumsit.

Fuit autem Georgius homo militaris, & rarò domi mansit, & præsertim Turcicis bellis præclaram orbi Christiano operam nauavit. Vnde non solum magnos sumtus fecit, & possessiones atque prædia sua graui ære alieno bellorum causa inuoluit: Verùm tandem etiam 1472. in Vngaria veneno extinctus, ibique sepultus est, vt testatur clypeus in sacello Penicensi parieti affixus. Obitus autem ipsius tempore conflagrauit arx Penicensis (Rosburgensis tùm Alberto Sax. Duci, vt antè mentio facta est, pignori data erat) in qua multa vetera Diplomata perierunt, & inter ea etiam literæ recentes de bonis oppignoratis, quod liberis eius maximo fuit damno.

Vxor

Vxor Georgij fuit Iohanna de Col-
 diz, quæ ei peperit Hugonem, Eustachium, &
 Alexandrum. Hæc cum aliquoties in expedi-
 tiones & bella secuta est, præcipuè in Vngari-
 am. Annotata est commemorabilis historia
 de hac Comitissa. Cum enim maritus eius, ut
 dictum est, rarissimè domi esset, & assiduè
 bella frequentaret, siue præ conjugalis amo-
 ris impatientia, & magnitudine, siue ut virum
 à bellis vel hac ratione tandem abstraheret,
 aliquoties ipsum cum maximo vitæ periculo
 inuisit, & in itineribus magnis, quæ sexui
 huic difficilius accidunt, bona malaq; tole-
 rare coacta est. Aliquando igitur cum in Vn-
 gariam ad eum excurreret, adductis eò secum
 filiolis tribus, quos nominauimus (paruos
 enim tunc fuisse inde constat, quòd Hugo
 natu maximus tempore obitus patris decem
 annorum fuit) & in arce quadam commora-
 retur, subito ei nunciatum est, caueret sibi
 suisq; nam affore iam iam hostes, qui arcem
 & adiacentes pagos capiant, & omnia vastent.
 Cum igitur in mariti, qui procul fortè abe-
 rat prælidio nullam spem ponere posset, & a-
 nimo fluctuaret, tandem quo ingenio fuis-
 ad muliebris astutiæ auxilia confugit, & tenui
 vestitu arrepto filiolos puellarum vestibus
 indutos in currum coniecit, seque & liberos

E

ca ra

ea ratione seruauit. Relictis enim omnibus impedimentis, & preciosa supellectile, quantis itineribus potuit progressa in patriam reuertit. Atque hoc argumento est prudentiæ eius, & dexteritatis in consilijs, quibus aliàs etiam in absentia mariti domi suos rexit: Et fidei atque amoris erga filios: quos post mariti obitum præclare educauit, missos primùm in Acadamiã Lipsensem, deinde in aulas. Hugonem enim commendauit Alberto Saxonie Duci, Eustachium Archiepiscopo Moguntino, Alexandrum Bohemie Regi. Est & illud conjugalis fidei indicium non fallax, quod in viduitate permansit, etsi adhuc iuuenula esset, in qua castissimam degit vitam, & filijs damna illa, quibus & à parente, & à fortunæ iniquitate inuoluti erant, sarcire studuit, donec Hugo per ætatem gubernacula suscipere potuit. Tandem enim profecta Fribergum est, & religioni studuit, ibiq; diem suum obiit Anno 1513. sepulta in cœnobio Monialium.

Sub Iohanna Comitissa extructa est Anno 1476. turris ad templum D. virginis dictum in monte, Penigæ vrbis, quod ligneum tum fuit, de quo suo loco plura dicentur, quia ingens aliquando ad id fuit concursus hominum supersticiosorum.

GEOR-

GEORGII I. FILII.

Hic Burggrafius Lisnicensis, Dominus in Peniga, & tandem etiam Nepomis-
lavia, & VVilicia, natus Anno 1458, circi-
ter, ut ex ætatis illius indicatione conijcio.
Huius virtus post annum 1484 emica-
re coepit. Profectus enim in aulas Principum
est, & bellicæ etiam virtutis specimina edi-
dit. Ideoque deinde etiam Anno 1488. cum
Alberto Duce Saxonie &c. ad Maximilia-
num Imperatorem profectus est, in Belgi-
um, ut habent libri, in quos acta publica
oppidi Penicij relata sunt, ibiq; eam virtutis
& fortitudinis opinionem sibi comparavit,
ut non solum à Proceribus coleretur, sed
ab Imperatore ipso etiam diligeretur. Ob eam
quoque existimationem, in qua apud omnes
fuit, delectus est præ multis alijs, cui negocium
committeretur Annam, Britannie Ducis ultimi
filiam unicum, quam Maximilianus in Comitibus
Noribergensibus anno 1490. per legatos sibi
desponsauerat, adducendi. Stipatus igitur am-
plo comitatu, per Galliam saluo conductu
impetrato, nemineq; impediante maximis iti-
neribus in Britanniam contendit, sponsam
que Imperatoris sui nomine accepit. Sed cum

E 2 per

per Galliam redeundum esset, nescio quo in oppido, vesperi iubente Rege Carolo VII. subito oppressus, & quamuis multis protestaretur, Anna Britannica contra hospitij iura per vim spoliatus est. Calumniari enim sunt ipsi promissam esse incolumitatem & fidem, non verò puellæ, quam secum ducebat. Hæc res si feliciter processisset, maximo ipsi, totique posteritati emolumento futura erat. Idcoque de infelici eius negocij successu sæpe deinde conquestus est Hugo.

Interea domi Anno 1488. & sequenti moenia oppidi, magnam partem instaurata sunt, & lapidibus extracta, cum lignea prius fuissent septa, à Tonnero Consule simul & Præfecto atque Quæstore, homine non vulgari dexteritate prædito, sed qui tandem perfidiæ accusatus, gratia amissa carcere diuturno poenas luit. Secuta est Anno 1491, Elutio, quæ non parùm afflixit ciues & accolæ. Præterea sub hoc Comite 1499. Templum S. Virginis in monte denuò splendidius extractum est, cum ligneum prius fuisset à tempore religiosi concursus ibidem inchoati. Hodie templum illud Parochiale est, & nomen vetus seruat, consecratum deinceps ritu veteri ab Adolfo Anhaltino, Episcopo Mersburgensi Anno 1515. Hugo domum
reuer-

reuerfus, etfi Reipub. & Oeconomiae admini-
 nistrandae incubuit, nihil ominus tamen,
 cum paternum id haberet, bellorum curam
 deponere non potuit, non semel in Vngari-
 am, Phrysiam, & aliò profectus. Sanè Dux
 Saxoniae Georgius, cui aequalis fuit, inter prae-
 cipuos eum Consiliarios domi, & praeser-
 tim in bellis Phrysicis habuit, cum quo eti-
 am interfuit oppugnationi Thamensi, Anno
 1514, vnà cum fratre Alexandro, qui & ipse
 patris bellicam virtutem aemulatus est. Sub
 hoc Comite Anno 1511. autoribus duobus
 ciuibus fratribus VVolfio & Petro Roth, in-
 choatae sunt cellae cereuisiariae suburbanae in
 montibus vicinis, quae mirabilibus flexibus
 fossae sunt in solo petroso. Sunt quasi cuni-
 culi quidam duas vlnas lati, tres alti, qui ab
 ore paulatim depressi, in medio ferè ramos
 quasi suos habent, ab vtroque latere proten-
 sos. Anno 1520. Pestilentia grassata est, &
 1522. octaua feria post festum, quo corpo-
 ris Christi memoria celebratur à ciue quo-
 dam inter eos, qui faces gesserunt horrea quae-
 dam succensa conflagrârunt in veteri Peniga.
 Anno 1527. pons lapideus extrui coeptus
 in Mulda flumine.

Anno 1525. Hugonis Comitiss aduer-
 sus seditiosos agrestes magna alibi virtus &
 E s diligenti-

diligentia fuit, cumque ipso absente etiam subditi eius eodem veneno infecti essent domum reuersus paternè ipsos primùm dehortatus est, inde cum apud quosdam admonitio illa non reperiret locum, iusta seueritate vsus capite eos plecti iussit. Anno præcedenti vnà cum filio Georgio Dresdæ in nuptijs Georgij Ducis filiaë Magdalenæ cum Ioachimo II. Electore deinceps Brandenburgio, eodemque Mysnæ fuit in solennium rituum apotheoseos Bennonis Episcopi Mysnensis celebratione. De qua vide Georgium Fabricium in annalibus Mysnæ vrbis. Vitam autem Bennonis descripsit Emserus homo Suesuus. Vxorem I. habuit DOROTHEAM ex Pincernarum de LANDSBERG familia, quæ obiit Penicij Anno 1535, ibidemque sepulta est. Cùm videret Georgium filium carere sobole ante eius obitum circiter, biennio, alteram coniugem suorum suasu duxit Dominam N. de Schvvhau & RISENBERG Bohemiam, ex qua tamen nihil sustulit. Itaque filiabus prospicere cupiens in Bohemia arcem Nepomislam, addunt alij VVelizium etiam, & alia bona in eadem regione ab ipso coëmta. Præter filium habuit filias aliquot, quarum tres à patre elocatae, reliquæ ante pubertatem mortuæ sunt.

Obijt

Obijt postquam filij totum Leisnicioꝝ
 Comitum familiam claudentis funus magno
 cum dolore aspexisset, ætatis suæ Anno cir-
 citer 80. A Christo autem nato 1538. die
 21. Martij, Sepultus Penigij, cum maximi
 omnium subditorum & amicorum planctu,
 & astantium animi magna tristitia affecti
 sunt, cùm aspexerunt, vt moris est, Insignia
 gentis, & arma Hugonis militaria confracta
 simul terræ mandari. Vidua eius cum legata
 ei persoluta essent à Duce Georgio, in Böhē-
 miam redijt. Fuit Hugo, vt staturæ proce-
 ræ, & decentis, vultusque Heroici & seueri:
 ita etiam animi magni & grauis. Summo
 odio persecutus est leuitatem, inconstanti-
 am, inobedientiam, iniusticiam, mendacia,
 & omnem petulantiam: contra autem veri-
 tatem & constantiam amauit & defendit.
 Usurpauit Meierus de eo Terentianum illud:
 Tristis seueritas in vultu, atque in verbis fides.
 Fuit reuera pater subditorum suorum, quibus
 & ipse exactionibus immodicis non mole-
 stus esse voluit, & pro ipsis apud Principes,
 cùm gratia apud eos valeret, sæpe intercessit.
 Quare & eò maius sui desiderium deinde re-
 liquit, & memoria eius etiam nunc in bene-
 dictione hominum est, anima sine dubio in
 manu Dei quiescente. **E V S T A C H I V S**
E † Burg-

Burggrafius Lisnicensis &c. Bonam in discendis literis operam primùm nauavit: Deinde in comitatu fuit Friderici Saxoniae Ducis Alberti F. Georgij, & Heinrici, fratris &c. qui deinceps Teutonici ordinis Magister in Prussia factus est &c. cum in Italiam Senas studiorum causa proficisceretur. In reditu VVormatientia Comitia inuisit. Fuit aliquandiu aulicus Moguntinus, deinde Canonicus & Decanus Magdeburgensis factus est. Liberalitate sua iuuit fratrem in soluendo aere alieno à patre contracto, & coëmendis prædijs Bohemicis. Nam quicquid in aula corraferat, & deinceps Magdeburgi comparfit, id omne ferè fratri dedit. Stipendio suo aluit semper aliquot studiosos adolescentes ex territorio Penicensi oriundos, inter quos emiuit Iohannes Hermannus Vir doctus & prudens, qui & Cancellarius factus est, Archiepiscopi Moguntini, & postea ciuis opulentus & honoratus in vrbē Halensi fuit. Contulit etiam non pauca in vsus Ecclesiasticos, & ad ornatus Templorum patriæ. Anno 1518, mortuo Iohanne VI. Episcopo Misnensi, gente Salhusio, ipse vnà cum Doctore Nicolao de Heiniz Ducis Georgij Cancellario, votis quorundam propositus est, sed præualuit fortuna Schleinicij, qui Iohannes

hannes VII. dictus est. Anno 1522. in tunc
 multu quodam ciuium Magdeburgensium
 reformatæ religioni addictorum, & per terre-
 factus, & collisione læsus ita est, vt deinceps
 pristinam recuperare valetudinem nunquam
 potuerit. Obijt Penicij apud fratrem Anno
 1523, quem non ita diu antè visendi & col-
 loquendi gratia accesserat.

ALEXANDER Burggrafius Lisnicensis
 Dominus Topauia in Bohemia. Hic in au-
 la, vt dictum est, Bohemica educatus, ferè
 semper deinde apud Bohemos vixit, nisi
 quando in bellis fuit. Nam & cum Ducibus
 Saxoniae in Phrysiam militatum profectus
 est, idque primùm sub Alberto, vt volunt, &
 post ipsum Anno 1501. porrò etiam sub
 Georgio 1514. &c. Deinde emit arcem Ne-
 beram in finibus Bohemiae, & Silesiae à Io-
 hanne Olsnicio, & tandem etiam TOPAVI-
 AM in Bohemia ad Schonauiam, vbi & ha-
 bitauit. Fuit postea inter eos, quibus debetur
 inuentio metalli lautissimi in valle S. Ioachi-
 mi vnà cum Stephano Schliccio Comite Pas-
 sauni, & VVeissenkirchæ, & Iohanne Pflu-
 gio viro generoso, quibus & Iohannes Hir-
 nus metallicus Annæbergensis, equestris stir-
 pis conditor, annumeratur. In eadem valle
 initio ferè effossorum metallorum Anno

1518. seditiosos metallicos placavit. Nam cum ædes magnificas ibi extruxisset, sæpè eò diuertit, atque aliquandiu substitit. Anno 1526. tenuit etiam arcem Hauensteinum propè vallem Ioachimicam. Putant hunc initiò abstinuisse studio à coniugio, ne familia nimis amplificata, & inter multos diuisis possessionibus, pauperiores euaderent Lisnicenses: verùm fratre vnicum tantùm filium, eumque sterilem habente serò eum tandem consilij poenituisse. Statara corporis procera etiam fratrem Hugonem vicit, sed gracilento magis corpore fuit, nigris capillis, & barba atque oculis. Mistacem autem prolixam plærunque aluisse dicitur, eumque seueriore etiam vultu & grandi sermone esset, & palulū hæsitaret lingua, (vnde & balbi cognomentum inuenit) vulgo terribilis existit. Grauis aliàs vir & manu promptissimus, atque in bellis fortissimus, tum ῥιψοκίνδωθ' ἡγὼν ὀξύχολθ'. Obijt Penicij in arce Anno 1528. ibiq; sepultus est.

HUGONIS

LIBERI.

GEORGIVS Burggrafius Lisnicensis &c. Vir fuit corporis & animi dotibus insignis

signis, cumque bonus & mansuetus esset,
 carissimus suis fuit. Vxorem habuit AGNE-
 TAM, Ernesti II. Comitis MANSFEL-
 DII Domini in HELDUNGEN F, quæ
 quæ nata erat Anno 1504. 18. Decembris,
 & cuius frater Philippus AEmiliam eiusdem
 Georgij Com. Lisc. sorore in matrimonio,
 ut dicemus, habuit. Nuptiæ Helderungiae fue-
 runt, anno 1515, sed sponsa domum ducta
 anno sequenti, die Iouis post Dominicam,
 qua in Ecclesia cantatur: Reminiscere &c.
 Hæres vnicus Comitatus Penicensis obiit
 ante patrem Anno 1537. 19. Martij, Ne-
 mislæ in Bohemia, Aetatis suæ 41. Cum
 nullam sobolem relinqueret, & pater eius
 per ætatem ex secundo coniugio nihil gigne-
 ret, Penicensis ditio post Hugonis obitum
 deinde ad Georgium Ducem Saxoniae de-
 uoluta est, excepta donatione propter nuptias,
 quæ in Cimbergo pago, & dimidia Peniga
 fuit. vbi & habitavit Agnes in ædib. priuatis.
 Nam pro sua rata seu dimidia parte Penigæ,
 quam integram concessit Principi, quotan-
 nis ex aula Saxonica accepit mille florenos.

EMILIA seu Amelia, seu vt alij A-
 mabilia, nupsit primò ERNESTO Baroni
 de SCHONBURG, Domino in GLAVCHA,
 VValdenburg, Hartenstein &c. quas nuptias
 factas

factas esse opinor Anno 1526. Nam Anno sequenti peperit ei VVolffgangum, qui in pueritia obiit. Deinde ordinè Iohannem Ernestum, Georgium, HUGONEM, & VVOLFGANGVM, quorum duorum posteriorum propago adhuc floret in Dominis Glauchæ, VValdenburgi, & Penicij &c. Hic Maritus eius obiit Anno 1534. sepultus Glauchæ. Deinde iterum nupsit Generoso & Illustri Comiti de MANSFELD PHILIPPO, Ernesti II. in Heldrungen habitantis filio primogenito, nato in arce Heldrungen, Anno 1502, die 26. Octobris, noctu, qui coniugem hanc natus Annos decem & nouem duxit, atque ex ea susculit quatuor liberos Hugonem Comitem de Mansfeld, qui deinde Anno 1550. ex aula Guntheri Comitis in Schvvarzburg abductus est per Iustum Hakium Mansfeldensium hostem, & in alterum annum captiuus detentus: BRVNONEM Comitem Mansfeldensem BORNSTETI habitantem, AEMYLIAM, & BARBARAM. Hæc AEMYLIA Anno 1549. quo de his aliquid consignauit Meierus, iterum vidua fuit.

N. Vxor Generosi & Nobilissimi Dn. PHILIPPI de Lobcovitz, & HASTENSTEIN, Baronis Bohemici.

N. er

N. tertia Hugonis F. Nupta Generoso
& Magnifico D. ALBINO SCLICCIO
Comiti de Passaun & VVeiskirchen &c. Ni-
colai Domini in Falckenau F, Matthiæ N.
Hieronymi Pron. Caspari Cancellarij illius
Trium Impp. Abn.

Dynastia ergo Penicensis cessit, ut iam
mentio facta est, Georgio Duci Saxoniae, qui
tamen & ipse non diu vixit, Sed post duorum
filiorum funera Anno 1539. 15. Cal. Maij
extinctus est, relicto ditionum suarum & o-
pum amplissimarum hærede fratre Heinricho,
qui Fribergi habitarat. Sed hic quoque non
ita diu vixit. Hoc enim etiam Anno 1541.
defuncto ad Mauricium & Augustum Illu-
strissimos Saxoniae Duces fratres regio Mys-
nensis deuoluta est, ex quibus ille potissimam
partem gubernans Anno 1543, Penicen-
sem ditionem permutatione tradidit, Gene-
rosis & Nobilissimis quatuor fratribus Baro-
nibus Schonburgijs, D. Iohanni Ernesto, D.
Georgio, D. Hugoni, & D. VVolfgango,
Dominis in Glaucha & VValdenburg &c.
natis ex filia D. Hugonis AEmylia, plærisq;
adhuc impuberibus. Hi enim Hohesteinum,
arcem suprâ Dresdam tenebant, quæ cum
Mauricio arrideret, propter varias loci com-
moditates, Penigam oppidum & præfectu-
ram

ram vnâ cum cœnobio Zillenensi à Teuto-
nicis militibus prius inhabitato, quod VVe-
chfelburgum propterea vocatum est, pro ea
dedit. Tutoribus tùm existentibus Baronum
Iohanne Georgio Comite de Mansfeld,
Heinrico de Schonberg in Stollburg & Lu-
dovvico Fachio l.V. D. Lipsico. Ita ditio
ad nepotes Hugonis redijt, quam posteri
VWofgangi adhuc tenent, & cum laude sapi-
entiæ, & aliarum heroicarum virtutum gu-
bernant.

POSTERITAS OTTO-
NIS I. BURGGRAFII LISNI-
ensis, qui ex Mysnia in Holsatiam ma-
iorum suorum patriam antiquissimam,
post aliquot secula reuersus, stirps noua
fuit GENEROSÆ & nobilissima fac-
milie RANZOVIANÆ, quæ non solum
in Holsatia & Saxonia, sed etiam
Dania regni diuersis locis hodie plurima
bona possidet, & maiorum suorum vir-
tutis gloriam cum laude
propagat.

Generosam & nobilem Ranzouio-
rum familiam, quæ in Holsatia, Ditmarsia,
& vi-

& vicinis regionibus latè hodiè dispersa est, oriundam esse ex nobilissima & vetusta stirpe atque posteris VViperti Comitis Groicensis in Myſnia, (qui duo Monasteria fundavit, vnum locupletavit inter quæ amplissimum est Pegauienſe, quiq; propter virtutem bellicam diuitijs, & dignitate in Imperio Romano creuit & floruit) ideoque etiam agnatione iunctam esse Generosæ & Nobilissimæ familiæ Comitum seu Burggrafiorum Leisnicensium in Myſnia, quæ itidem à Viperto profecta, paulò antè nostra tempora interijt; Id ergo satis apparet ex appendice quadam seu fragmento Chronici Buchauiensis ab Antonio Siffrido Zopachio, Cœnobita Buchauensi conscripti. Quod, etsi anonymon est, vt apud superiorum seculorum scriptores Monachos nihil vsitatius, tamen vel eundem Antonium eius autorem esse puto, vel alium, qui cum eo vixerit, aut denique qui non ita diu ipsum præcesserit: etsi imperfectum est, tamen id quod nunc indicare volumus, ex eo abundè probari potest.

Primum enim disertè scribitur eiusdem esse Genealogiæ Castellanos seu Burggrafios Lisnicenses, & militares de Ranizoue: Et quidem

quidem quod Otto ex Castellanis Lisnicen^{sibus} profectus sit in regionem transalbinam, unde maiores eius originem suam traxerant. Deinde expressè additur vnos eisdemque fuisse maiores Ottonis conditoris Ranzouiorum, & V Viperti illius bellicosissimi Comitis, vt appellatur, ex transalbina regione, id est, Nordalbingia, seu vt nunc dicitur, Holsatia oriundos. Postea inculcatur, eosdem Castellanos Lisnicenses conditos indem esse à Viperto, vt hæc omnia luce meridiana clariora sint, nec demonstratione aliqua luculentiore indigeant. Tandem interseruntur circumstantiæ, quæ rem magis probabilem faciunt, quarum præcipua est, tempore belli Ottonem ex Lisnicensi familia aliò, nempe in veterem maiorum suorum patriam profectum, quod sanè vtrunque fidem meretur. Nam & vsitatissimum olim fuit, bellica virtute aliquid vel diuitiarum, vel honoris comparandi causa, aliò se conferre, quod ipsum & auus V Viperti V Volfus, & eius exemplo V Vipertus ipse fecerat: Et Ottonem fama antiquæ stemmatis sui patriæ facilè excitare potuit. Tum hoc etiam fortè accessit, quod Henricus III. frater ipsius maiorem partem Comitatus Lisnicensis, (vt illorum temporum mos erat, quo primogeniti ferè paternam hæredi^a

hæreditatem soli possidendam accipiebant inter Principes, reliqui fratres particulis quibusdam contenti esse cogebantur) adeptus teneret, nec generoso animo Ottonis satis esset, quod frater obtulisset, Quare alibi sibi plus quærendum esse arbitratus sit. Sed his considerationibus fortè non opus est, adducuntur enim & alia documenta de ijs Ranzouijs, qui agnatos suos Burggrafios non semel ex Holsatia in Mysniam profecti inuisere voluerunt, quod sine dubio etiam à Lisnicensibus factum est, etsi illud literis perscriptum nusquam reperimus. Utinam autem extaret Chronicon illud Posaugiense, quod allegatur in hoc, de quo dicimus, fragmento historico de Kagenhero, & Ottone Ranzouijs, qui Ottonis & Iuttæ Ducissæ filij fuerunt, & non interijisset etiam alterum scriptum de familia Lisnicensi ab Abbate Nicolao Hobero Rochlicensi confectum, ex quibus plura petere possemus. Nunc interea his, quæ temporum iniquitas nobis reliquit, utimur.

Antequam autem subiungamus illud Fragmentum, rem ipsam, de qua agimus, alijs etiam seu coniecturis seu probationibus muniemus. Deinde & ijs, qui Henricum V Viperti filium absque hæredibus obijisse vo-

F lucrunt,

luerint, quod in hunc locum distulimus, re-
spondebimus.

Ac eiusdem esse originis familias Lis-
nicensem & Ranzouianam, similitudo eti-
am armorum ostendit, in qua certè non pa-
rùm momenti situm esse doctis notum est.
Comitum Lisnicensium insignia præcipua
fuerunt clypeus per longitudinem, vt loqui
solemus, diuisus, cuius pars dextra rubea
fuit, sinistra flaua, seu crocea. Hæc sanè
non valde discrepant ab armis Ranzouia-
nis, in quibus clypeus eodem modo distin-
ctus dextrum itidem rubrum latus habet si-
nistrum solummodo albo, seu argenteo co-
lore, pro croceo vel aureo Lisnicensium, pin-
gitur. Et quis certò affirmare posset, colo-
rem alterum non etiam à Lisniceusibus suc-
cessu temporis mutatum, cùm initio etiam
fortè album gererent. Sed ne in minutis eti-
am mouendis aut peruestigandis supercilio-
sus esse videar, pergo. Ornamenta galeæ sine
dubio Lisnicenses aliquoties mutarunt, id
quod ex veteribus picturis, & sigillis ap-
paret.

Nam Albertus senior Burggrafius in
Lisnig Anno Domini 1338. in sigillo suo
habet petasum satis latum seu galèrum cas-
sidi

fidi impositum, quemadmodum & Heinricus & Albertus fratres Burggrafii de Lisnig, Domini in Strelen Anno 1357: quo tempore Lisnicium oppidum adhuc tenuit Henricus hostis Buchouensium Monachorum, vsque ad Annum 1365, quo illud Principes Mysnenses occuparunt. Strelouiensis autem Baronatus, vt ita loquar, seu Dynastiae insignia in sigillo illi, quod sciam, non pinxerunt. Ea sunt, vt ex lapidibus monumentorum & sigillis Diplomatum habeo, tria ferramenta falcium messoriarum maiorum, quarum praecipuus vsus est in demetendo foeno. Sed haec obiter. Ad Lisnicensiam redeo, quae Anno 1361. alijs ornamentis galeae impositis gessit Otto Burggrafius de Lisnig, Dominus in Rochzperg: posuit enim in cuspidem fasciculum pennarum de pauonibus.

Venio tandem ad arma Lisnicensium integra, id est, sicut ea teste Antonio Siffredo aucta seu cum alijs coniuncta vsurpauit Albertus Lisnicensis Castellanus, qui Anno 1378. obiit. Ea enim forma in templo Buchouensi ante altare versus Aquilonem vbi Albertus sepultus est, in vexillo appenso picta fuerunt. Verba Antonij ascribam. Sunt

F 2

bis

bis duo campi velut in crucis formam quadrifariam diuisi, Vnus quidem campus vno latere purpureus, altero crocei coloris vel aureus: ex obliquo similem habens campum eisdem coloribus per omnia correspondentem. Campus alter nigriore via cancellatim ac ad modum retis diuidit hinc inde colorem aureum, Desuper pullum fundamentum: similem æquè campum habens oppositum ex obliquo. Inter quos quidem tales quatuor campos mediat quintus, albi vel potius argentei coloris, in cuius cæpi meditullio Leo stat frontetenus auream gestans coronam: qui quidem Leo partim est crocei, partim burri coloris, id est, rubri. Est proinde vexillo iam dicto apposita cassis aurea, fuluo diademate redimita, binis nihilominus desuper cornibus auream gestantibus coronam insignis, quorum vnum quidem puniceo colore rubet, alterum aureo rutilat splendore. Ita Antonius Siffridus, ex cuius verbis insignia Lisnicensia integra depingi possunt.

Etsi autem existimo vri cornua galeæ imposita & coronæ implicata ad medium clypeolum, qui Leonem diuersi coloris & coronatum habet, & qui meo iudicio, quod libenter ad consuetudinem præsentem & vulgarem

rein

rem conformo, is est, qui originem Comitum primariam denotat: quare vetustissima illa Maiorum VViperti, quæ secum ex Holsatia tulerunt, insignia esse putauerim: tamen nihilominus manifestum est, Ranzouiana arma à Lisnicensibus parùm discrepare, addo etiam, ab ijs descendere, ita vt pro alis Aquilinis, (quæ in duo spacia, seu cãpos clypei bipartiti, positæ pro petaso illo & pro pennis pauonum deinceps sunt, & quarum ad similitudinem clypei altera rubra, flauis coloris altera est) clypeo Ranzouiano imposita sint cornua Vri, quæ alterius clypeoli Leonem rubeo & aureo colore distinctum continentis propria galeæ ornamenta sunt: Ita vt ex diuersis quasi insignib. composita sint, nempe vetustis Holsaticis, & nouis, seu deinceps acquisitis Lisnicensibus: vt videlicet galeæ ornamenta referrent primariam originem, clypeus verò bipartitus ostenderet dignitatem illam, qua familia eo tempore, quando Ranzouiana linea à stirpe agnata secessit, eminebat, quæ fuit Burggrafiatus Lisnicensis. Sic enim omninò arbitror, vt iam dixi, Leonem bicolorem, & Vri cornua antiquissima familie insignia esse, bipartitum verò clypeum cum duabus alis ad Præfecturam, seu Burggrafiatum Lisnicensem pertinere, alij etiam

scripserunt. Quò autem referenda sint arma
 tertia cancellata, vt Antonius vocat, seu po-
 tius scachis oblongis, (panes Boiarici in
 suo insigni vocant) variata, nondum inueni.
 Habent ea sua quoq; ornamenta cassidi im-
 ponenda, etsi ab Antonio non depicta sunt,
 qui vnicam tantùm galeam describit. Nam
 ex pictura organi Musici in templo arcis Pe-
 nicensis, (quæ à Iohanna Baronissa de Col-
 diz, Georgij senioris, qui Hugonis vlti-
 mò in familia defuncti pater fuit, coniuge:
 foemina, vt demonstratum est, fortitudi-
 ne præter sexum & sapientia præstante,
 Anno 1492. posita est) desumenda sunt
 arma Lisnicensium integra: quæ quidem in
 clypeo non discrepant ab ijs, quæ Antonius
 Siffridus in vexillo Buchauensi descripsit,
 galearum verò numero aucta sunt, & ea-
 rum ornamentis, præcipuè verò aureis coro-
 nis, quæ singulis impositæ cernuntur co-
 modo, quo etiam Hugo Comes illa in li-
 brum, quem Graduale vulgò dici scribit,
 cœnobio Buchauensi donatum pingi cura-
 uit, vt Zopachius testatur. Pictura vero de
 qua dixi Penicensis continet octo Comitum
 seu Burggrafiorum, qui Penicij habitasse fe-
 runtur, & vxorum nomina & insignia, v-
 trinque

trinq̄ue expressa in forma arboris, cui tandem imposita sunt arma coniuncta. Nec verò impedit quod Albertus senior & Henricus atque Albertus filij clypeum tantum bipartitum gesserunt, quemadmodum sigilla testantur, Nam & quidam ex ijs, qui Penicij habitârunt, modò cancellatum clypeum, vt Albero & Albertus Hospes, modò Leonem, vt Ottones duo: modò clypeum bipartitum, vt Albertus Sophiæ maritus & Georgius I, modò coniunctum, vt Hugo & Georgius II. amârunt, vt ex eadem pictura liquet.

Hæc enim in cuiusque arbitrio posita principibus, & vulgò arma modò simpla modò multiplicata appicta videmus. Vt autem amplius esset quædam inter Lisnicensia, & Ranzouiana arma discriminatio, colores etiam paulum immutati sunt, nempe argenteo in alteram partem pro aureo reposito, & coronis, quarum altera cornibus implicata erat, galeæ imposita altera, ommissis. Quamquam non inficias ierim, si quis conijciat, primò & circa ea quidem tempora, quo linea Ranzouiorum discessit, Lisnicensium etiã insignium cum Leone ornamentum galeare, (quod in alterum clypeum bipartitum translatum esse me autumare ostendi) coronis caruisse.

Magnam enim veterum insignium simplicitatem fuisse constat, quæ deinde successu temporum eorum, in quibus homines arrogantia etiam titulorum, præter morem veterum delectati sunt, in insignium quoque ratione quasi corrupta est.

Alterum argumentum paucioribus annotandum erit. Illud est, quod (etsi fortè tenuè cuiquam videri possit) similia quædam in Vtraque familia & Lisnicensi & Ranzouiana reperiuntur nomina, quorum præcipua sunt Henricus & Otto, quæ in Ranzouiana præsertim stirpe non sunt infrequentia, utpote quæ conditoris nomen referunt & eiusdem patris.

Tertiò illud repeto, quod initio monui. Cùm Chronicon Pigauicense tradat VViperum bellatorem origine Cimbrum vel Danum fuisse, & quidem præ alta stirpe satum, verisimile esse Ottonem Henrici II. filium, III. fratrem, qui in fragmento Buchauensi in Saxoniam, seu ut ibidem dicitur, regiones transalbinas & Vandaliæ profectus esse dicitur, patriam maiorum suorum repetere voluisse, Vel eò profectum in bellis, recordatione originis maiorum suorum & agnatorum, quorum quosdam fortassis adhuc inuenit, eorum.

eorūq; instinctu & petitu eò libentius ibidem
resedisse, & posteritatem' in antiquissima pa-
tria denuò condidisse, & propagasse.

Nunc & illud demonstrandum est Lis-
nicenses V Viperti prosapiam fuisse, quo pro-
bato maior erit fides assertioni fragmenti illi-
us, quod & Ranzouij Lisnicensium sint a-
gnati, & utrique eandem ex V Viperto com-
munemque originem ducant. Nam reperiri
possent, qui hoc ita refellere conarentur, quod
nullius, neque V Viperti III. neque Heinrichi,
filiorum V Viperti bellicosi, posteritatis in
Chronico Pegauensi mentio fiat. At vanum
esse, quod ex eo arguitur, mox patebit.

Primum enim audiamus Clarissimum
virum Georgium Agricola, qui Alexan-
drum Comitem Lisnicensem Hugonis fra-
trem, Viperti Pegensis (ita eum vocat) fatu
ortum, nominat lib. de veter. & no: metal. I.
non procul à fine. Astipulatur Antonius
Siffridus in libello de fundatione Cœnobij
Buchensis, qui Anno 1531. conscriptus est,
cùm dicit: Denique si licitum non esset res
perperam gestas literarum testimonijs com-
mendare ex historia bellatoris V Viperti iu-
sta portio detruncanda veniret: qui præcipue-
um, inter armorum splendorem, decus pro-

F s

sapiæ

sapientia fundatorum (scilicet Lisnicensium
Comitum) fertur attulisse: Habere enim hic
præbitam ansam aliqua dicere, de viro mira-
bilis, ut sic dicam, fortunæ &c. Idem eo-
dem libello innuit posteriores, Comites Lis-
nicenses hoc suo conditore etiam præcipuè
delectatos fuisse, ideoque ad arma sua ubique
ferè vinum à planta vsque ad verticem cata-
phractum & armatum (per quem, V Viper-
tum illum intellexerunt) qui clypeum Lisni-
censem manu tenuerit, appingi curasse, ut &
liber Buchensibus ab Hugone donatus, cu-
ius antè mentio facta est, ostendit, quod
ipsum à Zopachio eodem modo explicatur.
Et viuunt fide digni homines, qui in aula
Hugonis fuerunt, eumque originem suam
ad V Vipertum referentem, idque picturis va-
rijs præ se ferentem & ostentantem audie-
runt & viderunt, ut supra quoque indicatum
est.

Deinde quod à quibusdam obijci pos-
set, nullam posteritatis filiorum V Viperti
mentionem expressè fieri, tum in Chronico
Pegauensi, tum vita eius, quæ ex illo Chro-
nico potissimum desumpta hætenus circum-
lata est: non dubito omnibus intelligenti-
bus liquere, quàm puerile illud sit. Habuit
quidem

quidem **V**Vipertus bellicosus præter filiam Bertham Dedoni **V**Vittynio & Landsbergio nuptam, duos tantùm filios **V**Vipertum **III**, iuniorem vulgò dictum, paternæ virtutis & fortitudinis æmulum, & **Heinricum I.** qui in Burggrafiato Magdeburgensi & Marchia Lusitici successit, (etsi & **Cosmas Pragensis** vnum ex filijs eiusdem **V**Vaceslaum, qui in Bohemia militavit sub Anno 1109. vocet, quem eundem cum **V**Viperto iuniore, qui sic à Germanis, cum alijs in Bohemia, vt credo, natus, Bohemico nomine appellatus esset, à patrij nominis celebritate cognominatus sit, esse iudico) verùm idcirco non sequitur, posteritatem **V**Viperti in filijs expirasse, quoniam eius nulla est mentio in Chronicis illis eo tempore desinentibus. Et quamvis etiam ab **Heinrici I. Marchionis Lusatiæ & Burggrafii Magdeburgensis**, obitu Anno 1136. **Conradus Marchio Mysnensis Lusatiam, seu Lusizensem Marchiam** ab Imperatore **Lothario** impetravit: tamen quis ex eo statim colliget, **Heinricum** sine liberis obiisse. Fuerunt enim tum temporis dignitates illæ cum possessionibus annexis nondum planè, vel rarissimè, hæreditariæ, sicut deinceps paulatim factæ sunt.

Et

Et quidem beneficia illa de alia familia in aliam collata sunt propter noua merita, quemadmodum in quodam Chronico additur, Lusicensem Marchiam Conrado Marchioni Mysiæ ab Imperatore Lothario concessam esse propter magnam fidelitatem contra paganos præstitam. Igitur neuiquam dubito Henricum I. eius nominis Burggrafum Lisnicensem, qui & Anno 1143. vnâ cum Hermanno Burggrafio Mysiensi testis adducitur in literis Conradi III, quibus, vt suprâ retulimus, fundationem Chemnicensis cœnobij à Lothario factam confirmat, Henrici Marchionis Lusatiæ filium, Viperti Nepotem, esse, qui deinde generosum Lisnicensium stemma propagauit. De Friderico verò Groicensi Aduocato Pegauensi certò id affirmare nolo. Quare falsa est Brodusii sententia, qui (ex Lauterbergio dicente: Conradum Henrico successisse, & Henricum alium hæredem non habuisse) disertè scribere non est veritus, Henricum I. Viperti F. prorsus sine liberis obiisse, scilicet quia & Lauterbergio & illi de posteritate eius parùm sollicitis, nihil constitit: quo errore & ego deceptus, eadem seu de orbitate seu sterilitate Henrici fol: 377. Tit. XV. Commentarij Mysiæ I. inserui.

Falsum

Falsum & illud esse credo, quod vulgò hæctenus ex Chronico Mysniæ Germanico idiomate conscripto (quod ex Veterocellensi potissimum desumptum est) traditur, nec à me etiam disertè reiectum, vel refutatum est: Conradum Marchionem Mysniæ oppidum Leisnicium possedisse, nisi fortè sic intelligas, statim à V Viperti obitu Leisnicium, vt & Lusat. Marchiam à Conrado, vt suprà ostendimus, occupatum, sed ab hoc non ita diu post vel ad Henricum ipsum, vel ad eius filium Henricum II. rediisse, quemadmodum illæ mutationes ob causam antè dictam eo tempore crebræ fuerunt.

Denique friuolum esset, si quis obijceret, Lisnicenses fortè alterius, & quidem vetustioris stirpis fuisse, & vel ideò à V Viperto conditos non esse, quod in libro Troiaminis reperitur, Iohannem Burggrafium Lisnicensem iam tum in exercitu Henrici Aucupis contra Hunnos fuisse. Nam id cuiquam facilè clarum est, etli de alia antiquiori familia, cui dignitas ea, si tum fuit, concessa ab Aucupe, aut antecessoribus eius in imperio fuerit, omninò sit intelligendum: tamen id non obstare nostræ sententiæ, cum prius inculcatum sit, eiusmodi dignitates primò non fuisse hæreditarias. Eadem enim ratione sub
Henrico

Heinrico IIII. Præfectura Lisnicensis Viper-
to Groicensi concessa est. Sed cum satis hæc
declarata esse censeam, defino, ne mihi illud
Martialis obijciatur: Et stultus labor est ine-
ptiarum. Fuit tamen omninò ad hæc ali-
quid respondendum, ne inueterati errores
veritati prævalerent, cum præsertim non pau-
ci hoc tempore prudentuli & inuiduli repe-
riantur, qui malint cum veteribus errare,
quàm recentioris cuiusdam rectè indagatis
sententijs astipulari. Id quod mihi in veri-
tate de VVitikindeæ familiæ origine cruen-
da etiam contigisse scio. Nunc fragmentum
ipsum historicum subiungendum est.

DE FVNDAZIONE
MONASTERII BVCH, A-
liàs vallis S. Egidij prope urbem Lis-
nigk per Præfectum castrì ibi-
dem, & alios Christi
fideles.

A Nno milleno centeno nonaque genò
Et Domini bino, sub Cœlesti: quoq; trino,
Fundavit Claustrum, quod Lisnig vergit ad Austrū
Heinrich cum clara contectali, stetit ara
Omne præclara tanto, pietateq; rara.

De

De Seeberg miles, de Coldiz atque Barones
 Hoc opus auxerunt & plurima dona dederunt.
 Seeberg Albertus sit cœli in lumine certus,
 Et Margarita letetur perpete vita,
 Antea vix deni monachi, sunt ecce viceni.
 Thimo, Volradus de Coldiz, Huldeg, ricus
 Sunt fundatores nostri non valde minores.
 Princeps magnificus Henricus in ordine Sextus
 Omnia firmavit, dotavit, nos benè pavit,
 Terdeni monachi clamant ad sidera cœli.
 Rex Otto explevit, quod longo tempore crevit.
 Filius Henrici subit, æquiuocus Friderici,
 Hic augmentavit, stirps Missinæ cumulavit.
 Nunc redeo ad primos fundantes & simul imos
 De Lisnig Dominos, Præfectos, non inimicos.
 Sunt novus Henricus, Albero, Albertus, Erhardus,
 Meinhardiq, duo, sequitur quos optimus Hugo.
 Non hic stant reliqui, quorum sunt codice cœli
 Nomina conscripta, requiescunt corpora cryptas
 Det Deus in cœlis vt eorum vita fidelis
 Præmia condigna capiat per cœlica tigna.

Nota : quod de Genealogia Castel-
 lanorum de Lisnig sunt isti de Ranizoue in
 regione transalbiana & in Vandalia in terri-
 torio Luncburgensi : Et nota quod in il-
 las partes quidam Otto nomine profectus
 est tempestate belli, quia ex eo loco ma-
 iores sui & VViperti bellicosissimi illius
 Comitæ

Comitis (à quo Castellani descendisse dino-
 scuntur) transmeauerant, Et profapia sua ibi
 adhuc mansit vsque in hodiernum diem. Et
 nota amplius, quod anno virginei partus
 M. C. C. LXX XII. quidam ex militaribus
 istis de Ranizoue, nomine Schalko, filius
 Schalkonis, hic fuit apud congentiles suos,
 præfectos siue Castellanos in Lisnik, & se-
 cum adduxit filios eius Ottonem, & Britol-
 fum primogenitum & secundogenitum in-
 ter decem, vt annuebat filios. Hic veniæ
 sollicitè intendebat ab Imperatore, qui tamen
 eum per sex menses sine gratia expectare fe-
 cit. Hic idem Schalko sæpe monasterium
 nostrum visitauit, & deuotorum Christo fra-
 trum cōuersione gaudens eos specialiter
 dilexit, eisque non parum profuit apud Do-
 minum Alberonem & filium eius Domi-
 num Erhardum specialem huius conuentua-
 lis sodalitij amicum, cuius anima perpetuò
 sit in bona pace. Meruit illorum deuotio, vt
 pro eis semper ita oremus: Det eis ambobus
 in cœlo Deus præmia, inter indubitata salu-
 tis initia. Certè eorum apud nos inferos opti-
 ma est nœmoria, quorum est apud superos, vt
 speramus, præsentia. Item anno Deiparæ
 virginis M. CCC. LXII. tempore Reueren-
 di patris Nicolai Hober de Rochlizia hic de-
 nuò

93
nuò fuerunt apud Henricum Castellanum
in Lisnik, (proh dolor, de quo gemens dico,
nostri monasterij hostem) Kagenherus & Ot-
to de Ranizoue Ottonis & Iuttæ ex Ducali
sanguine procreatæ, vt præ se ferebant, filij,
qui Henrico Castellano quantumvis exacer-
bato non parùm resistere amicis & asperis lo-
quelis præsumpserunt. Hi fuerunt viri mili-
tares satis bonæ conuersationis & Cœnobitis
benè fauentes, vt latius habetur in Chronica
quadam Posaugiensi, Quorum nomina uti-
que Deus etiam habeat ascripta in libro
Vitæ.

Castellanorum verò prosapiam conscri-
psit stylo emunctiori præfatus R. pater Nico-
laus Hober, quæ habetur in Chronico no-
stri monasterij, & vt ex illa paucis. Desunt
reliqua.

Hactenus appendix illa seu fragmen-
tum Chronico Buchensi à Siffrido Cœnobi-
ta scripto adiunctum. Nunc Genealogiam
persequamur.

OTTONIS, QVI HEIN-
RICI III. BVRGRAFII
Lisnicensis alter filius fuit
Filij.

G

SCHAL-

SCHALKO I. Hic nominatur, ut iam ostensum est, militaris de RANIZOVĚ & congenilis Præfectorum, seu Castellanorum de LISNIK. Propter exactè congruentem temporis rationem hunc Ottonis ipsius, ex hac regione in Holsatiam, ut sæpe iam inculcatum est, pro secti filium esse omnino statuo, etsi in appendice Buchouiana non expressum est. Qua verò occasione hic, aut potius pater, Lisnicensi titulo abiecto, novum assumerit, nobis non constat. Verisimile autem est, ut huius rei hinc inferendo mentionem faciamus, si non in expeditione illa Conradi III. Imp. contra Slavos Oberritos, unà cum Conrado Comite VVetynensi Mysniæ, aut Alberto Brandeburgi Marchione Anno 1147. Aut deinceps in contentione de Daniæ regno Zuenonis atq; Canuti An. 1152, vel 1155. in Holsatiam descendit Otto: tamen fortè Anno 1164. vel post ab Heinrico Comite de Orlemunda populari suo, qui Holsatiæ Vicarius, sub puero Adolfo III. Comite fuit, eò allectum: vel in Heinrici Leonis Saxonie Ducis expeditione aliqua, vel denique Anno 1180, cū ipso Imperatore Friderico, Sigebergā Adolphi Comitis urbem obsidente, & cum nil proficeret pace falso promissa, dolo eā obtinente, & quibus pax iurata erat, eos capti-

uos

uōs detinente, vt loquitur appendix Pegu-
ensis, eò profectum esse crediderim. Itarūm
prædia consecutus ab ijs tanquam feudo suo
se nominari sine dubio voluit. Quare & An-
no 1186, vel postea fundato iam monaste-
rio clypeus eius Reinfeldiæ, vt antè relatūm
est, suspensus.

IOHANNES de Ranzoue Equ. Av-
RATVS, qui cum alio fratre suo, cuius no-
men ignoro Anno 1236 testimonio, & si-
gillo confirmauit priuilegium, quo Adolfus
III. Holfat: & Schaumburgi Comes Plo-
nensi ciuitati ius Lubecense concessit.

N. de Ranzoue frater Iohannis, qui vnà
cum eo obfignauit literas Adolphi datas Plo-
nensibus, vt iam indicatum est.

SCHALKONIS 1.

POSTERITAS.

SCHALKO II. Militaris de Ranizouet
Hic Anno 1283. in Myfnia fuit apud suos
gentiles seu agnatos Castellanos in Lisnig,
DN. ALBERONEM & ERHARDVM filium
eius, vt est in Fragmento Chronici Buchoui-
ensis, & veniam petijt ab Imperatore, qui tūm
fuit Rudolfus Habsburgensis, sed causa non
exprimitur. Additur autem sex mensibus

Schalkonem his in locis ea gratia expectasse,
& Monasterium Buchauense frequentasse,
gausum conuersatione deuotorum Christo
fratrum, quibus non panem commodarit a-
pud Comites Lisnicenses. Quare & pijs
ipsum vnà cum filijs & agnatis prosequitur
vobis sodalitas illa monastica.

Cùm autem Schalko II. dicatur fuisse
ex militaribus de Ranizoue obseruandum
est, eo significari, vel Schalkonem l. vel ipsius
patrem Ottonem Militem, id est, vt nunc lo-
quimur, Equitem auratum fuisse. Ea enim
consuetudo est vetustatis, quemadmodum
ex Diplommatibus obseruauit, vt Militum, id
est, Equitum auratorum posterit. Militares vo-
centur. Vnde hodiernorū Nobilium seu po-
tius equestrium ordo fluxit, qua de re, alibi di-
cendum.

SCHALKONIS II.

FILII.

OTTO II. Militaris de Ranizoue
primogenitus inter decem fratres. Hunc vnà
cum fratre BRITOLFO secum habuit in
Mysnia pater Anno 1283. Vxor LVTTA fuit
ex Ducali sanguine procreata, vt habet idem
fragmentum. Nam cur hunc Ottonem Scal-
konis F. cum Kagenheri & Ottonis, de qui-
bus

bus sub Anno 1362. mentio fit, patre Ottonem non eundem esse statuam, causas nullas habeo.

BRITOLFVS Militaris de Ranzoue secundogenitus inter decem fratres, qui, ut ex Fragmento apparet in Mysnia fuit, una cum parente & fratre maiori. Credo autem idem nomen huius esse cum abbreviato Bricdonis, quod deinceps etiam in familia Ranzouiana inuenitur. Cupio tamen ea de re erudiari ab ijs, qui nati sunt in Saxonia littorali, sicut & de nomine Schalkonis.

N. N. N. N. N. N. N. octo fratres Ottonis & Britolfi, quorum nomina nobis ignota sunt.

Horum autem filij sine dubio fuerunt **RANZOVII** illi, qui in hanc Genealogiam certa loci serie nusquam inseri possunt, ut **NICOLAUS**, qui vixit Anno 1322. & interfuit tractationi cum Lubecensibus. Sic **IOHANNES**, & **ELBRVS** vixerunt, Anno 1326. ut constat ex literis archiui Episcoporum Lubecensium.

BRVNO Ranzouius **VVoldemari** Ducis Iutlandiae Consiliarius fuit, sepultus Chilo- uij, 1334. **CONSTANTINVS** mortuus est Anno 1335. ut colligitur ex memoria Coloniae instituta in Collegio nobilium virgi-

num in Capitolio. **HARDEVVICVS** vi-
xit Anno 1347. qui testis fuit in privilegio
Iohannis Comitis Holsatiæ Monasterio Rein-
feldensi concessio.

Vnius autem ex his filius fortassis fuit
VVOLDEMARVS Nicolai Comitis Holsa-
tiæ Consiliarius, qui Chilouij Anno 1390.
sepultus est. Horum posterii quidam adhuc
superstites esse scribuntur. Nam nostro tem-
pore ultra 100. Ranzouios numerari certum
est, à quibus castra, arces, prædia, ac nobili-
um domicilia ultra quinquaginta in Regno
Daniæ, ac Noruegiæ, & in Ducatibus Holsa-
tiæ, Schlesvicensi, Luneburgensi, aq̄ inferio-
ris Saxoniae possidentur, in quibus iurisdic-
tionem habent minorem, & maiorem, id
est capituli, quemadmodum Comites, Baro-
nes, ac præcipui ex nobilibus in Germania,
& tota Cimbrica, & Danica nobilitas suis
possessionibus cum tali libertate fruitur.

Scribit Nobilissimus vir, Dn. Henricus
Ranzouius Serenissimi Daniæ Regis in Du-
catibus Schlesvici, Holsatiæ, Ditmariae Vi-
carius, Ranzouios quosdam Innocentij VII.
Pontificis confirmatione vsos Canonatum
Hamburgi pro posteris constituisse. Sicut &
alia beneficia Ecclesiastica eodem ferè tem-
pore Itzehoe, Chilouij, Flensburgi, Schles-
vici

vici, Plönæ, & in cœnobio Pretzensi fundarunt. Et de Constantini fundatione Coloniensi iam dictum est. Electus est autem Papa Innocentius VII. Anno 1403. vt tradit Compilatio Chronologica, vel sequenti, vt Paulus Langius in Chronico Citirensi. Sed nunc reliquæ Genealogiæ partes attextæ sunt.

OTTONIS II.

FILII.

KAGENHERVS Militaris de Ranizoue. Hic vnâ cum fratre Ottone Anno 1362. fuit in Mysnia apud gentilem suum **HEINRICVM** Comitem Lisnicensem, hostem & persecutorem Cœnobij Buchouiensis. Si diuinare licet ijs in rebus, in quibus luce meridiana clariora desunt documenta, arbitror hunc Kagenherum eundem esse cum eo, qui in Genealogia Ranzouiorum hactenus ter quaterue publicata dicitur **CAIVS**: qui **HEVES AVRA TVS** fuit, & vixit Anno 1364. Duos is habuit filios **Cainm** & **Godschalkum**.

OTTO III. Militaris de Ranizoue, de hoc, sicut & de fratre in appendice seu fragmento Buchouensi citatur Chronicon Posaugiense, quod quantum scio, non extat. Hic cum esset in Mysnia vnâ cum fratre

conatus est animum Heinrichi in Monasterium Buchouienſe valde tum exacerbata placare & lenire, & prædicatur amborum bona conuerſatio, id eſt, vita laudabiliter acta, & benignitas erga coenobium. Filium habuit **OTTONEM IIII.** Et hætenus quidem Chronicis Myſniæ, videlicet Bigauienſi, Prægenſi, Vrſpergenſi, Sampetrino, Erfordienſi, Magdeburgenſi, Buchauienſi, & eiufdem appendici. Chemnicenſi, Penicenſi, quod Meieri eſt, & multis prætereà variorum locorum diplomatibus inſtitimus. Nunc porro quæ ſcribemus omnia ex **RANZOVIORVM** genealogia illa non ſemel edita, & à D. Chytræo in continuatione hiftoriæ Crancianæ repetita, deſumenda erunt. Primum autem de **OTTONIS IIII.** Poſteritate agemus.

OTTONIS IIII.

POSTERITAS.

OTTO IIII. Dominus in Salzou, Ranzov, Sclage, & Langker, quæ præraque in **VVAGRIA** ſita ſunt, & bonorum in terra Oldenburgenſi, id eſt, circa Oldenburgum urbem in eadem regione ſitam, quæ poſterius eius adhuc hodie poſſident. Filios habuit Breidonem & Schackonem.

OTTO

OTTONIS IIII.

FILII.

DN. BREIDO. Equ. Auratus. Anno
 1390. habita est Kilouij (quod oppidum est
 Holsatiæ primarium, in VVagria, habens
 portum ad sinum Orientalis Oceani seu Ma-
 ris Balthici) de diuisione Comitum Holsat:
 Normar: & Schaumburgensium, tractatio,
 videlicet inter Gerhardum Ducem Schlef-
 vicensem, Albertum iuniorem, & Heinri-
 cum filios Henrici senioris ex vna, & Otto-
 nem, Bernhardum Præpositum Hamburgens-
 sem, Adolphum, & V Vilhelmum Ottonis
 FF. ex altera parte. Ei interfuere vndecim E-
 quites aurati, quorū primus & præcipuus fuit
 hic Breido. Inter reliquos verò nobiles quorū
 multi fuerūt, Schacko & Henningus Ranzo-
 uij etiā recensentur. Filium habuit Henricū.

DN. SCHACKO Eq. Auratus.
 Hic Anno 1416. Dux belli fuit in ex-
 pugnatione insulæ Femerensis. Inde Anno
 1439. Albertus II. Imp. Adolphum Du-
 cem Slesyvicensem ex Schaumburgensi fa-
 milia vltimum, dignatus est honore societatis
 suæ, qui peculiaris ordo fuit, gestans insigne
 Draconis cum Cruce. In eo diplomate, quod
 hodieque in archiuis Gotterpiensibus asser-
 uatur.

G S

uatur

uatur, Adolpho mandatur, vt eum hono-
rem cum Schackone Ranzouio communi-
cet, quod illustre argumentum est, qua in ex-
istimatione apud exteros etiam & summos
homines ob virtutem fuerit hic Scacko. Re-
lictis quinque filijs, Nicolao, Caio, Hansio,
Heinrico, & Hardvvico obiit & sepultus est
in Gickau.

**DN. BREIDONIS PO-
STERITAS, QUI OBTI-
nent Neugersdorff, &
Hogensfelde.**

DN. HEINRICVS Eq. aur. Obijt
Anno 1464. Filios habuit Detleuum, &
Henningum.

**DN. HEINRICI
FILII.**

DETLEVVS Canonicus Lubecensis,
Obijt 1465.

HENNINGVS in Neugersdorff. Hic
filios habuit Nicolaum, & Marquardum,
Breidonem, Danielem.

**HENNINGI PO-
STERITAS,**

I. NICOLAVS Consiliarius Regis Da-
niae, & Praefectus in Steinburg. Obijt 1571.
die

die 5. Februarij, ætat. 63. cum aliquot mensi-
bus. Pertexemus autem hunc ramum. ut de
alijs deinceps eò commodius agatur. PAV-
LVS Nicolai F. Præfectus Trummelbutelen-
sis, Natus est Anno 1551. Hic filios habet
NICOLAVM Anno 1567. LAVRENTI-
VM, Anno 1578. & PAVLVM Anno 1582.
natos.

2. MARQVADRVS Henningi F. Obijt
1570. ætat. 63. Filij eius sunt HENNING-
VVS BREIDO, & NICOLAVS.

3. BREIDO. Henningi F. in Neugers-
dorff, huius Filius HENNINGVVS.

4. DANIEL Henningi F. Natus Anno
1534. Præfectus fuit militum in bello Suetia-
co. Nunc Friderici II Daniae Regis Confilia-
rius, & Præpositus monasterij Vtersen.

Vxor eius DOROTHEA Alefeldia,
cum qua in dotem accepit dimidiam partem
castri Seegarten. Subiungemus huius quoque
filios, qui sunt HANSIVS ætatis an-
num 19. & FRANCISCVS annum 11. in-
gressus.

DN. SCHACKONIS

POSTERITAS.

Huius quinque filij vixerunt circa Annum
1469, ut apparet ex literis foederis, quod nobi-
les Holfatiae inter se inierunt contra vicinas,
ciuita-

ciuitates, & iniustam vim aliorum. Ei enim
 24. Ranzouij subscripserunt. Diuiserunt au-
 tem hi fratres quinque inter se bona terræ Ol-
 denburgensis, Salzou, Klampe, Lammersha-
 gen, Rastorp, Siggem, Pudlosen, Bredou,
 Loersdorp, Packer, Helmstede, Quernebeck
 & Marutendorp. Sunt ij

I. **NICOLAVS.** Hic Cœnobio Pre-
 tzensi præter cætera dedit militare munus,
 nempe 28. equos Anno 1469. Subiungemus
 statim posteros ab hoc conditos, vt Henrici
 posterit. si, quæ maior est, deinceps maior lo-
 cus sit.

BENEDICTVS I. Filius Nicolai sus-
 cepit **CHRISTOFERVM** natum Anno
 1503. adhuc superstitem, qui rursus filios
 habet **BENEDICTVM II.** Dominum in
 Tunderen, & **CHRISTOFERVM**, Dn. in
 Quernbeck. Horum etiam sunt Maruten-
 dorp, & Osterrade. Et **NICOLAVM.** Hic
 Benedicti I. Filius in bello, quod **CHRIS-
 TIERNVS III.** Daniae Rex cum Lube-
 censibus gessit, Tribunus militum fuit & cum
 duabus cohortibus sub Martino Rossemio in
 Belgicum, & Galliam se contulit. Deinde
 Præfectus Peinensis factus est, mortuusque
 Lubecæ annum agens 77, 3. Augusti Anno
 1584. Sepultus ibidem in monumento
 Ranzo

Ranzouiorum, quod Henricus Ranzouius filio suo Theodoro extrui ante curauerat.

2. CAIVS. Vixit Anno 1469.

3. HANSIVS. Obijt 1485. Die 2. Octobris, sepultus in monasterio Pretz, quod situm est in VVagria ad Zuentinum fl.

4. HENRICVS vixit Anno 1469. Hoc nati sunt Hansius & Otto, de quibus scorsim.

5. HARDVVICVS vixit Anno 1469. Hoc natus est Ovo Dominus in Rastorp, qui perijt in Ditmarsia, Anno 1500. & filium habuit NICOLAVM, qui ANDREAM: quo natus est NICOLAVS RANZOV cubicularius Illustrissimi Principis VVilhelmi Landgrafii Hafsiaë, qui in venenatione aprum interficiens eiusdem ictu vicissim occubuit.

HEINRICI PO.

STERITAS.

HANSIVS Henrici F. Dn. Schackonis Equitis aurati N. Primo Canonicatum Lubecensem habuit, quo resignato vxorem duxit Margaretam Brockdorpiam. Vir doctus & Dominus in Nienhus, quam ipse funditus ædificauit. Obijt Hederslebij, vbi in Monasterio sepultus est. Reliquit posteritatem

tem

rem septem filiorum felicem & honoratam
Omnes enim Friderici I. & Christiani III.
Regij Vicarij, Oratores, & Consiliarij fue-
runt.

DN. OTTO Equ. Auratus, Dominus in
Bulke, quod castrum funditus ædificauit, &
Knöpe, & Iohannis Regis Daniæ Senator. Se-
pultus est anno 1511. Chilouij in æde D. Ia-
cobi in delubro Ranzouiorum, vbi & filij
eius conditi sunt. VXOR eius ANNA de BREI-
DEN.

DE DN. OTTONIS
EQVITIS POSTERI-
sate primùm.

1. CHRISTOPHORVS Dominus in
Bulke, Præfectus arcis Tunderensis. Obijt
Anno Christi 1571. die 20. Februarij, æta-
tis 60. VXOR eius ANNA RANZOVIA de
Pudlos. Filij eius OTTO, HIERONYMVS,
& HEINRICVS.

2. HIERONYMVS. Decessit absque libe-
ris Anno 1561. VXOR eius MARGARETA
BROCTORPIA.

3. HEINRICVS. VXOR eius MAGDALE-
OAREVENTLOVIA Filij IOHANNES,
OTTO, & MELCHIOR, quorum MEL-
CHIOR

CHIOR DOROTHEAM RANZOVIAM de
Quernbeck vxorem duxit, & castrum Sale-
vvick pro Tuschou à Regia Maestate Daniæ
titulo permutationis ad se transfudit. Christo-
fori & Henrici liberi possident bona Bulke,
Knoppe, Seekamp, Borchhorst, & Schen-
kel.

HANSII LIBERI.

1. CASPARVS, Dominus in Smolde,
Regis Daniæ Consiliarius, & Præfectus Flens-
burgensis. Vxor MARGARETA RANZO-
uia de Neuerstorff, ex qua duos sustulit filios
HENRICVM & IOHANNEM.

HENRICI filij sunt CASPARVS,
IOACHIMVS & HANSIVS, qui possident
Schmolde. IOHANNES adhuc superstes
est, Præfectus Rendesburgensis, & Regius in
Holsatia Consiliarius, agens annum 55, qui
cum vxore dotis loco accepit castrum Hassel-
borch & Muskentin.

2. MELCHIOR Regis Daniæ Christi-
erni III. aulae Præfectus siue Marschalkus,
ipsique charus fuit. Hoc enim satis crepto, di-
xisse fertur, se gemmam ex corona amisisse.
Obijt iuuenis & cœlebs Anno Christi 1539.
Vir discretus & Latinæ linguæ non imperitus.
Sepul-

Sepultus est Hafniæ in loco qui coronationi Regum Daniæ deputatus est. Clarus bello Lubecensi.

3. **BALTHASAR** Episcopus Lubecensis, & Præpositus Schlesvvicensis, nec non Christiani III. Daniæ Regis Consiliarius. Captus est in arce Episcopali Coldenhauen à quodam nobili Regis Daniæ Christiani III. inimico, ut pecuniam ab ipso extorqueret, & in captiuitate vitam cum morte commutauit, cum per annos 17. Episcopatus summa cum laude præfuisset, Anno 1547. ætat. 49. Fuit vir insigniter doctus, qui Episcopatus bene præfuit.

4. **BREBIDO**. Hæres seu Dominus in Bolgenstede & Redvvisch, Vir eloquens, Regis Daniæ in Ducatibus Holsatiæ &c. Vicarius seu locum tenens & Præpositus Pretzensis. A Christiano III. Daniæ Rege in Frisiam missus est cum copijs equestribus ac pedestribus, ut capitaneum Menardum de Hamme obsidione solueret. A Domino Georgio Schenkio autem Caroli V. gubernatore Frisio captus fuit. Deinde iterum captus à Christofero Comite Oldenburgico, in Fionia. Obijt Anno 1562, 13. Octobris ætatis 56. Sepultus in Parochia sua Eggebecke. Vxor eius **CATHARINA** Heistera.

S. HEIN

5. **H E I N R I C V S** Hæres in Esels-
marck, & Satvvisch, Adolphi Ducis Holsa-
tiæ Consiliarius, & Præfectus Gottorpien-
sis: Sepultus Roslebij Anno 1561, 8. Fe-
bruarii Sexagenarius ferè. **V X O R** **D O R O T H E A**
V V o n i s c h f l e d a. Filius eius **H A N S I V S**
possessor bonorum paternorum & Domi-
nus pro rata sua castri Nienhus. **D u x i t v x o -**
r e m **M A R G A R E T A M** Alfeldiam, quæ
dotem habuit arcem Saxdorff. Huius filii
tres **H E I N R I C V S**, **M A R Q V A R D V S**, &
S I F F R I D V S.

6. **S I F F R I D V S** Dominus quondam
fuit castri Nienhus, Administrator Insulæ
Venerensis & Præfecturæ Haderslebiensis,
Iohannis Holsatiæ Ducis Consiliarius, Obiit
cælebs 1576., sepultus in Gikouu.

7. **O T T O** Hæres in Ranzou, Schonen-
vveide, & ex parte aliqua castri Nienhus.
V x o r eius **M A R G A R E T H A** Alfeldia.
Obiit 1585. die 24. Decembris ferè octo-
genarius, sepultus in Gikouu. Habuit 4. filios,
quorum tres superstites sunt, **H A N S I V S**,
B A L T H A S A R, & **H E I N R I C V S**. **M E L -**
C H I O R enim Anno 1585. submersus
est.

Hactenus de **O T T O N I S** III. poste-
H ritate.

ritate. Nunc de linea CAI I, quem KAGEN-
HERVM in appendice Buchouienſi dici ex-
iſtimo, agendum, quæ ruruſ bifurcata eſt,
Nam filioſ, vt ſupra indicatum eſt, habuit
Caium & Godſchalkum.

CAII POSTE- TAS,

CAIVS II. Dominuſ fuit caſtri Kru-
mendik, & bonorum paluſtrium ac circa op-
pidum Itzeho (quod ab Helmoldo lib. 1.
c. 19. Etzeho præſidium, id eſt, munitio iam
tum ſub Conrado II. Imperatore, appella-
tur) iacentium. Hic Anno 1397. ordinauit
diuiſionem inter Comiteſ Holſatiæ & Stor-
maricæ, quæ ſcripto comprehenſa in hodie-
rum uſque diem in archiuiſ Gottorpienſi-
buſ ſeruatur. Sepultuſ eſt Itzehoæ in æde ſa-
cra D. Laurent: contigua monaſterio nobili-
um Monialium propè altare S. Trinitati di-
catum.

GODSCHALKVS I. Gerhardi Ducis
Schleſuicenſiſ Senator, cuiuſ literiſ, quibuſ
priuilegia Reinfeldeniſ Monaſterij Anno
1399. confirmauit, teſtiſ ſubſcripſit. Obijt
ætatiſ Anno 63.

Nunc

Nunc primùm de Godschalci I. posteritate. Nam CAII amplior est.

GODSCHALCI I.
POSTERITAS.

GODSCHALKVS II. Hic anno 1469. inter 24. Ranzouios, qui vnà cum reliquis Holsatiæ primoribus, à quibus tùm foedus ictum est, (vt supra in Domini Schackonis Equitis aurati filijs etiam mentio facta est) nominatur. Reliqui plerique non sunt in hac Genealogia quod argumentum est amplitudinis huius familiæ nobilissimæ. Vxor eius fuit Elisabetha de Sehstede, de Cluuenfick. Vixit annos 63.

ANTONIVS Goldschalci II. Filius, Dominus in Nienhaue, quod castrum funditus extruxit. Friderici I. Regis Daniæ Consiliarius, & Præfectus Gottorpiensis. Obijt Anno 1533, ætatis 63. Sepultus in æde sua Parochiali VVestensh (vnà cum vxore **DRVDA RANZOVIA** Petri F. quæ obijt 1540) eleganti monumento muris inserto.

ANTONII LIBERI.

H 2

GODSCHAL-

GODSCHALCVS III Natus
 1501. Dominus in Neuenhaue, VVam-
 mendorff, & VVilstede, Christiani III. Da-
 niæ Regis Senator. Obiit 1564, 22. Mar-
 tii, conditus apud maiores in VVestenseh iux-
 ta monumentum lapideum à posteris eius
 erectum vnà cum vxore **MARGARETHA**
BOCKVVOLDIA, quæ obiit eodem Anno
 die 22. Februarii. Attigerunt ambo annum
 ætatis 63.

CLARA nupsit Christofero de Schulen-
 burg, Domino quondam in Engern & Bet-
 zendorff, quæ hæredes adhuc obtinent.

GODSCHALCI III.

FILII.

DANIEL Dominus in Nienhaue
 & VVoldenborn, iuuenis Carolo V. milita-
 rem operam præstitit. In expugnatione Dit-
 marsiæ primùm duarum cohortium ductor:
 Deinde Regis Daniæ Friderici II. summus
 belli dux contra Suetiæ Regem designatus
 est, atque hoc munus in VII. vsque annum
 cum laude administravit. Regem Suetiæ
 aliquot præliis superavit, exiguo exercitu in-
 gentes hostium copias fudit, vt in campo
 Alstorff

Alstorffheide 4. millibus 26. millia hominum prostravit. Tandem in obsidione arcis VVarburgicæ, quæ paulò post deditione facta expugnata est, globo ex tormento æneo exploso per caput eius adacta expiravit, ætatis circiter anno 40. Anno Christi 1569. 11. die Nouembris. In Parochia sua VWestensch apud maiores sepultus est splendido monumento cryptæ eius instrato, vnâ cum alijs Epitaphiis in memoriam ibidem erectis. Mortuus est *ἄπαις*. Nam desponsata ei fuerat Catharina à Damme, quam postea ipse frater Petrus duxit. Linguam Latinam, Italicam, Gallicam, Danicam, & Germanicam egregiè calluit.

ANTONIUS II. Natus Anno 1533. Hæres in VVilstorff, quod prædium Regi Daniæ Friderico II. vendidit. Post obitum Danielis fratris cæssit ei Nienhaue. Hic adhuc viuit cum duobus filiis ANTONIO & GODSCHALCO IIII, qui literis dant operam, & linguæ Latinæ & Gallicæ non imperiti sunt.

PETRVS natus Anno 1538. Dominus in Arnsborch, siue VVoldeborn, cuius fundamenta iecit prima, fossa ac vallo addi-

H 3

tis, &

tis, & VVammendorff, quod pro Troieburg
 cum Rege Daniæ Friderico II. permutauit.
 Præterea hæres in Schirensch & Mollendorp.
 Regius Danicus Consiliarius est, & Præfe-
 ctus Flensburgensis. Vxor eius CATHARI-
 NA à Damme, quæ defuncta est Anno 1577
 20. Ianuarij. Donatus est à Friderico II.
 Daniæ Rege ordine Danico, nempe aureo
 Elephante cum turri. Huic natus est filius
 DANIEL ex Catharina vxore Anno 1572,
 5. die Ianuarij, hora 6, min. 40.

POSTERITAS CAII II.
 QUI CAII I. FILIVS, OTTO-
 nis II. Nepos, Schalkonis II. Pronepos,
 Schalkonis I. abnepos, Ottonis Burggra-
 fi Lisnicensis atq. fuit, Habuit autem
 hic Otto Burggrafius Ranzouiorum con-
 disor proauum VVigbertum Groicensem,
 Marchionem Lusatia, Burggrafium
 Magdeb. ut ex precedentibus
 manifestum est.

BRIBDO Caij II. F. Hæres in Cru-
 mendik. Obijt 1440. tumularus Izechoæ a-
 pud

puđ patrem. Vxor eius DRVDA Radloula de
Lentan, quæ obiit 1451. die 24. Augusti.
Reliquit quinque liberos, Petrum, Bertol-
dum, Heinricum, VVoldemarum, & Met-
tam.

B R E I D O N I S

L I B E R I.

PETRVS. Vixit Anno 1480, quo bo-
na propè Itzehoam sita, ad Castellum Cru-
mendik quondam spectantia, Monasterio
Itzchoensi vendidit. Filiam eius DRVDAM
duxit Antonius Ranzouius, ex Godschalci
posteritate, quæ obiit 1540.

BARTOLDVS Præpositus Hadelarien-
sis, Canonicus Bremensis. Excessit è viuis
Buxtehudæ Anno 1459, 8. Ianuarii, trans-
latusque Bremam, vbi in sacra æde cathedra-
li sepultus cum Epitaphio, quod HEINRI-
CVS RANZOVIVS Regius Danicus Vica-
rius renouari fecit. Hic Bartholdus, si diutius
vixisset, forsitan etiam ad dignitatem Episco-
palem Bremensem euectus fuisset.

HEINRICVS I. Hæres honorum
feudalium in Itzehoæ, quondam Hambur-
gensium præfectus in arce Steinborg. Obiit
sexagenarius 1497. apud maiores sepulturae
mandatus.

H 4

Vxor

Vxor eius OLEGARDIS Bockvvoldi,
 (Detleui Equitis aurati Domini in Borstel &
 Siehagen, qui & ipse Itzehoæ sepultus est,
 cum vxore Magdalena de Humelsbuttel, F.)
 quæ decessit Anno 1538. propè maritum
 condita, cum annis 41. vidua fuisset, vitam
 ad annum 80. perduxisset. Filios habue-
 runt quinque, Breidonem, Caium, Paulum,
 Detleuum, Iohannem, & vnam filiam Ca-
 tharinam.

VVOLDEMARVS Hæres in Crumen-
 dik, cuius posterum castrum Crumendik Sch-
 stedij vendiderunt. Habuit tres filios, Iaco-
 bum, Christopherum, Ottonem. IACOBVS
 ex his vnicam Filiam reliquit, quam duxit
 Henningus Ranzouius.

MERTA siue Methilda Vxor N. Re-
 uentlauij, sed sine hæredibus defuncta An-
 no 1489, 9. die Maij, Coenobio Itzeho-
 ensi quinque millia marcarum in Testamen-
 to donauit, vt patet ex maiorum relationi-
 bus, ex Diplomatis hac de re confectis, nec
 non saxo sepulturae ibidem instrato.

HEINRICI I. LIBER I.

BREIDO I I. In Dichmarsia fortiter
 pugnans

pugnans perijt, Anno 1500. cum tribus alijs Ranzouis, cum Rex Daniæ Iohannes hanc bello oppugnaret, vbi etiam tumulis obruti sub dio iacent. Nam honor sepulchræ, quem ipsorum propinquæ & agnatæ Moniales nobiles Cœnobij Itzchoensis, eis tribuere instituerant, à Ditmaris est negatus. Sed illustrium virorum sepulchrum quæuis terra & monumentum est, non tantum inscriptio in tumulo, sed etiam non sculpta honesta memoria, quæ Historijs non tumulis conseruatur.

PAVLVS Regis Daniæ Friderici I. aulæ moderator siue præfectus fuit, inque florecente ætate extinctus est. Anno 1521, & Itzchoæ sub lapide sepulchrali humatus iacet. Reliquit Filium **HENRICVM**, qui aliquandiu castra secutus in Gallijs apud Martinum Rossemium vnus Equitum turmae ductor fuit: aqua submersus perijt, Schlesvvicique sepultus est, Anno Domini 1546, ætatis 28.

CAIVS Dominus in Hanrou, Kletkampe & Cherubi, Adolphi Ducis Holfatiæ Consiliarius fuit, Præfectus Trittauensis. Vlnus accepit in bello Lubecensi tormento, cum propugnaculum Trauemunda ipsis

H S ereptum

ereptum est. Mortuus Anno 1560. ætat. supra 72. maiorum sepulchris illatus est. Filii eius fuerunt, Paulus, Henricus, Mauritius, Detleuus, de quibus suo loco.

DETLÉVVS Canonicus Bremensis & Hamburgensis Bononiæ aliquandiu in studiis bonarum artium versatus linguam latinam & Italicam recte didicit: Postea Romanam se conferens. & ad reliquas dignitates Ecclesiasticas contendens ibidem obiit Anno 1504.

CATHARINA. Per 20. annos Abbatissæ munus in cœnobio Itzchoensi sustinuit. Mortua Anno 1564, 23. die Ianuarii, ætatis suæ 81. Monumentum ipsi posuit in peristyllo eiusdem cœnobii australi in angulo Henricus Ranzovius VICARIUS REGIVS filius Iohannis fratris huius.

DN. IOHANNES Dominus in Bredenberg, Botkamp, Sturenhagen, & Melbeck, Hierosolymis decore Balthei militaris insignitus est, circa id tempus cum Selymus Turcarum Imperator eam civitatem bello superasset. Tribus Daniae Regibus summus bellorum Dux, & Consiliarius intimus,

timus, Regis insuper Christiani III. in Holsatia vices gerens. Lubecam obsidione cinxit & aliquot Lubecensium propè Octinum profligauit. In Iutia cum Erico Banner Dano Equite aurato rusticos seditiosos domuit Nauarchum Clementem, qui se propria auctoritate pro Rege gessit, coepit, capitisque supplicio affecit.

Duabus obsidionibus Hafniæ in Seelandia interfuit. Seuerinum Norbium Regis Daniæ Christiani II. summum belli Ducem patentibus in campis prælio superauit in Scania & coepit. Comites quoque aliquot in Fionia in loco Ochsenberg dicto, fudit. Inter Imperatorem Carolum V. ac Daniæ Regem Christiernū III. Spiræ vnà cum socijs legationis, vt Dn. Andrea de Bilde Equite aurato, & alijs pacem composuit ac stabiliiuit Anno 1544. Tandem cum Daniæ Rege Friderico II, nec non Holsatiæ Ducibus Iohanne, & Adolfo in Dithmarsiam expeditionem suscepit, eiusque belli dux fuit. Vixit Annos 73. & mensem vnum. Placidè obiit filiis claudentibus oculos Anno 1565, 12. Decembris.

Castra Brendenberg. & Bodcamp prescio

cio suo emit, & funditus ædificauit, quorum prius inter munitissima totius Holsatiæ recensetur. Vxor eius fuit **ANNA VVALSDORPIA** vltima eius familiæ in illis oris, quæ obiit 1582. 29. Decembris. cum vixisset annos 72. propè coniugem honorificè condita sub sepulchro splendido Itzchoæ cum variis Epitaphiis, quæ filij mærentes parentibus statui curarunt. Vidit liberos, nepotes, ac pronepotes XLVIII. Ecce sic benedicetur homini qui timet Dominum.

Pater eius fuerat **GERHARDVS VVALSTORPIVS**, qui cum sexagenarius obiisset, in templo Segebergensi sepulturæ traditus est, & monumento honorifico ornatus à Nepote **HEINRICO RANZOVIO** Vicario Regio.

Mater fuerat **CATHARINA RANZOVIA**, quæ obiit in Pretz septuagenaria fere, ibidemque apud sorores suas, quæ virgines moniales fuerunt, sepulta iacet. Gerhardi pater fuit **HEINRICVS VVALSDORPIVS** Dominus in Pardol, Sepultus Bornhouedæ. Mater eius **ANNA** Suauentia Catharinæ verò Ranzouia, quæ Gerhardi coniunx, vt diximus, fuit, pater
HEIN

HENRICVS RANZOVIVS fuit,
 Dominus in Niendorff, & Quernbeck, qui
 vxorem **ABELAM** Seestediam habuit. At-
 que horum, quæ iam inferuimus, admainicu-
 lo Maiores Indiciarij, vt appellare vulgò so-
 lemus, octo **HENRICI REGII VI-**
CARI in Holfatia &c. deduci possunt.

CALII DOMINI IN
HANROV &c. FILII.

PAVLVS Vir doctus, & iuris cognitio-
 ne imbutus, Signifer Caroli V. in bello con-
 tra Iohannem Fridericum Saxonix Ducem
 Principem Electorem, perijt lue pestifera
 infectus propè Lipsiam, tumulatus in Zeitz
 oppido Episcopatus Numburgensis.

HENRICVS, Canonicus Hambur-
 gensis, nec non vir militaris. Stipendium me-
 ruit sub Balthasare Comite de VVitmunde
 contra Bremenses. Ab obsidione vrbis Me-
 tensis cum Duce Holfatix Adolfo vnus tur-
 mæ Equitum ductor discedens apud Tre-
 viros peste interijt, ibidemq; in templo cathe-
 drali sepultus est. Anno 1553. monumento
 in memoriam eius posito.

MAVRI-

MAVRITIVS Dominus in Hana-
rouu & Holtenklinke Adolphi Ducis Hol-
satiæ Consiliarius, & Præfectus Gottorpi-
ensis, Ditmarsensis, & Reinbeccensis, Et in
expugnationib. Ditmarsica, & Gothana vni-
us equitum turmæ ductor.

Anno 1572. Hydrope correptus obiit
Lubecæ ac Itzehoam ad sepulchra maiorum
translatus est, cum monumento eius parieti
affixo. Vnicus eius ex Barbara Scheftedia
uxore filius **CAIVS** adhuc superstes egit an-
num ætatis 20. cum hæc scripta sunt.

BETHLEVVVS Dominus in Klet-
kampe & Cherubi, Adolphi Ducis Holsatiæ
Consiliarius, & Præfectus Cismariensis, &
Oldenburgensis. Natus est Anno 1537.
Vxor **MARGARETHA** Henrici Ranzouij de
Satvvisch Filia. Filius eius **CAIVS** annum
agens 16. literis incumbit.

**DN. IOHANNIS EQVI-
TIS AVRATI
posteritas.**

HEINRICVS Natus Anno 1526,
die 11. Martij. Hora 10, m. 31. post me-
ridiem

ridiē in arce Steinborg, Dominus in Bre-
denberg, Ranzouisholm, VVandesborg,
Tuschenbeck, Nutzschou, Melbek, Redin-
gersdorff, Gronou, & VVellingsbattel: Re-
gum Daniæ Christiani III. & Friderici II. in
Ducatibus Schlesvici, Holsatiæ, & Ditmar-
siæ Vicarius, Consiliarius, & Administra-
tor Præfecturæ Segebergensis per spacium 30
annorum. Loquitur & scribit Latino ser-
mone expedite & eleganter, Gallicæ quoque
linguæ non imperitus. Ab inclyto Rege Da-
niæ Friderico II. titulo emptionis 55000
talerorum Ranzouisholmum comparauit,
Nutzkou, VVandesberg, Gronou, & Re-
dingesdorff similiter coemit & extruxit. Ex-
peditioni Ditmarsia interfuit, quam subiui-
gatam inter Regem Daniæ, Holsatiæque
Principes diuisit: nec non tractationi pacis
inter Daniæ, Suetiæ, ac Polonia Reges, &
ciuitatem Lubecam, Stetini vnâ cum reliquis
adhibitus fuit Anno Christi 1570. Dona-
tus est etiam à Friderico II. Daniæ Rege in-
signibus ordinis Danici, quæ sunt aureus Ele-
phas cum turri.

Vxor eius CHRISTINA vnica Filia
Francisci ab HALLB (ex equestri Brunsvi-
censium ordine nati, clari propter multas
magno-

magnorum Principum aduersitates & captiuitates, quas superauit, mortui Antuerpiæ, Anno 1553. die 28. Septembris, Aetatis anno 63, honorati ibidem marmoreo monumento à genero, & filia in primaria æde S. Mariæ) hæres ingentium diuitiarum, præcipuè verò in Drakenborg, & Rinteleu, nata Anno Christi 1533. Filii huius 7, Franciscus, Breido, Fridericus, Gerhardus, Ditericus, Caius, Iohannes, Filiaë 5, Magdalena, Catharina, Oligarda, Elisabetha, Margareta.

PAVLVS Natus Anno Christi 1527. die 16. Octobris inter 2. & 3. horam noctis, Dominus in Bodekamp, Lindouith, Arleuat, Beienster, & Scaphusen. Adolphi Ducis Holsatiæ Consiliarius, & Præfectus Trittauensis, Reinbeccensis, & Tremmelsbuttelensis fuit, eiusdemque ducis vexillifer in obsidione Metensi: nec non legatus, cum idem dux bis mille Equites ex mandato Philippi Regis Hispaniarum Duci Albano adduceret. In iuuentute Alberti Marchionis primi Ducis Borussiae cubicularius fuit. Obiit in Reinebeck, & Itzchoæ apud maiores honorificè tumularus est 1579. cum vixisset annos 51. menses 5. dies 6. MAGDALENA etc.

HEINRI

HEINRICI VI.**CARII REGII***Liberi.*

FRANCISCUS RANZOVIVS
 Natus Anno Christi 1555. die 28. Au-
 gusti, Hora 17. m. 0. post meridiem Sege-
 bergæ Fridrici II. Regis Daniæ Præfectus
 in Cossor, ubi traiectus est inter Fioniam, &
 Selandiam. Linguam callet Gallicam,
 Latinam & Danicam. In iuventute ope-
 ram literis dedit Louanii cum V Vilhelmi
 Principis Aurantij Filio, quo Antuerpianam
 vocato, capto & in Hispaniam abducto
 hic Franciscus à Duce Albano Louanium
 remissus est. Vxorem **ANNAM ROSEN-**
KRANZIAM, quæ bona possidet in Nor-
 uegia, Selandia, & Fionia natam in Nor-
 vvegia Bergæ 1566. die 13. Maij hora 12.
 cum m. 31. noctis, cum pater eius regni
 gubernator tum temporis esset, duxit An-
 no 1584. Ex hac ei natus est **ERICVS**
 Anno 1585. die 29. Augusti inter 1 & 2.
 horam noctis in arce Rosenkranziorum
 Arischou in Fionia.

BREIDO III. Natus Anno
 1556. die 13. Octobris hora 19. m. 4.
 I mane,

mane, Segebergæ, Regius Danicus, Senator, & Præfectus insulæ Langeland, Loquitur Latinè, Gallicè & Danicè expedite, fuitque in magno discrimine vitæ Lutetiæ cum ibidem nuptiæ illæ cruentæ Regis Navarraei celebrarentur. Missus est à Rege Daniae Friderico II Anno 1586. ad Regem Henricum Gallia. Vxor SOPHIA Rosenkrancia soror Annæ, Nata Bergæ in Norvvegia Anno Christi 1560. die 22. Decembris hora 3. m. 24, à meridie, quæ itidem possessiones habet in Norvvegia, Selandia, & Fionia, ducta à Breidone Anno 1579.

FRIDERICVS Ranzovius, Natus Anno 1557. die 31. Octobris hora 5. m. 30. post meridiem Segebergæ, Archidiaconus, & Canonicus Schlesvvicensis, Latinæ linguæ peritus. Hic apud Iohannem Casimirum Palatinum in expeditione Colonienfi aliquandiu commoratus est Anno 1583. Cum Regio Danico Admiralio profectus est in Liuoniam, versus Osel, & Arnsburgum, cū illi denuò Friderico II. Daniae Regi iuramento sunt obstricti, Anno Christi 1584. Postea profectus

fectus est cum Ernesto de Mandeslo in Galliam ad expeditionem Anno 1586.

GERHARDVS Natus Anno 1558. die 16. Octobris hora 11. m. 30. post meridiem Segebergæ, Canonicus Bremensis & Lubecensis: Regius Danicus præfectus propugnaculi maritimi Cronenburg. Peregrinatus est per Germaniam inde vsque ad Constantinopolin, & ulterius Hierosolymam: nec non per Italiam, Galliam, & Hispaniam versus Madrilum & Vlyssibonam profectus, iter suum Lutetiam conuertit, atque hoc modo in Angliam indeque rursus in Daniam se recepit, ad quod iter perficiendum inprimis ipsi profuit linguæ Gallicæ, Italicæ, & Latinæ cognitio, quas didicit apud Comitem Arenbergium in inferiori Germania, vbi educatus est.

THEODORVS Natus Anno Christi 1561. die 24. Maij, hora 3. post meridiem. Obijt Anno 1572. die 27. Iunij Lubecæ vbi in summo templo quiescit.

CAIVS Ranzouius, Natus Anno 1562. die 9. Augusti hora 6. m. 12. post
I 3 meridi-

meridiam, Præpositus & Canonicus Hamburgensis, Loquitur Gallicè & Latinè.

IOHANNES Natus Anno 1566. die 14. Februarij, Obiit Heidelbergæ, cum se eodem cum Illustrissimis Holsatiæ Principibus Friderico & Philippo contulisset, peste extinctus, Anno 1582. die 17. Octobris, Sepultus ibidem in æde D. Petri, in cuius memoriam pater monumentum poni fecit,

MAGDALENA.

CATHARINA.

ELISABETHA.

OLIGARDA.

MARGARETHA.

PAULI FILII.

GERHARDVS Natus Anno 1554. Anno 1580. Otoniæ in singulari certamine ab alio quodam nobili gladio interemptus est, altero etiam grauiter vulnerato, vbi & sepultus est. Fuit hoc circa id tempus quo Duces Schlesvicensis Ducatum Holsatiæ à Rege Daniæ Friderico II.

co II. in feudum susceperè. Locutus est
Latinè, Gallicè, & Italicè expedite. Nam
in Italia & Gallia literis operam navarat.

C A I V S sepultus Dresdæ Anno
1580. die 9. Septembris, Aetatis 14.

BREIDO natus est Anno 1563.

MELCHIOR Natus est Anno Chri-
sti 1565. In Vngaria contra Turcas mi-
litat.

O T T O.

IOHANNES natus Anno Chri-
sti 1567.

HENRICVS Natus Anno 1568,
Versatus in literis.

DANIEL.

BARTRAMVS. Natus Anno 1569.
die 17. Decembris hora 1. min. 7. post
meridiem.

Cicero:

Tantam vim atque necessi-
tatem possidet paternus maternusq; san-
guis: ut si quod decus ex eo profectum,
non intermori: si qua macula verò inde
concepta non facile elui possit.

Idem:

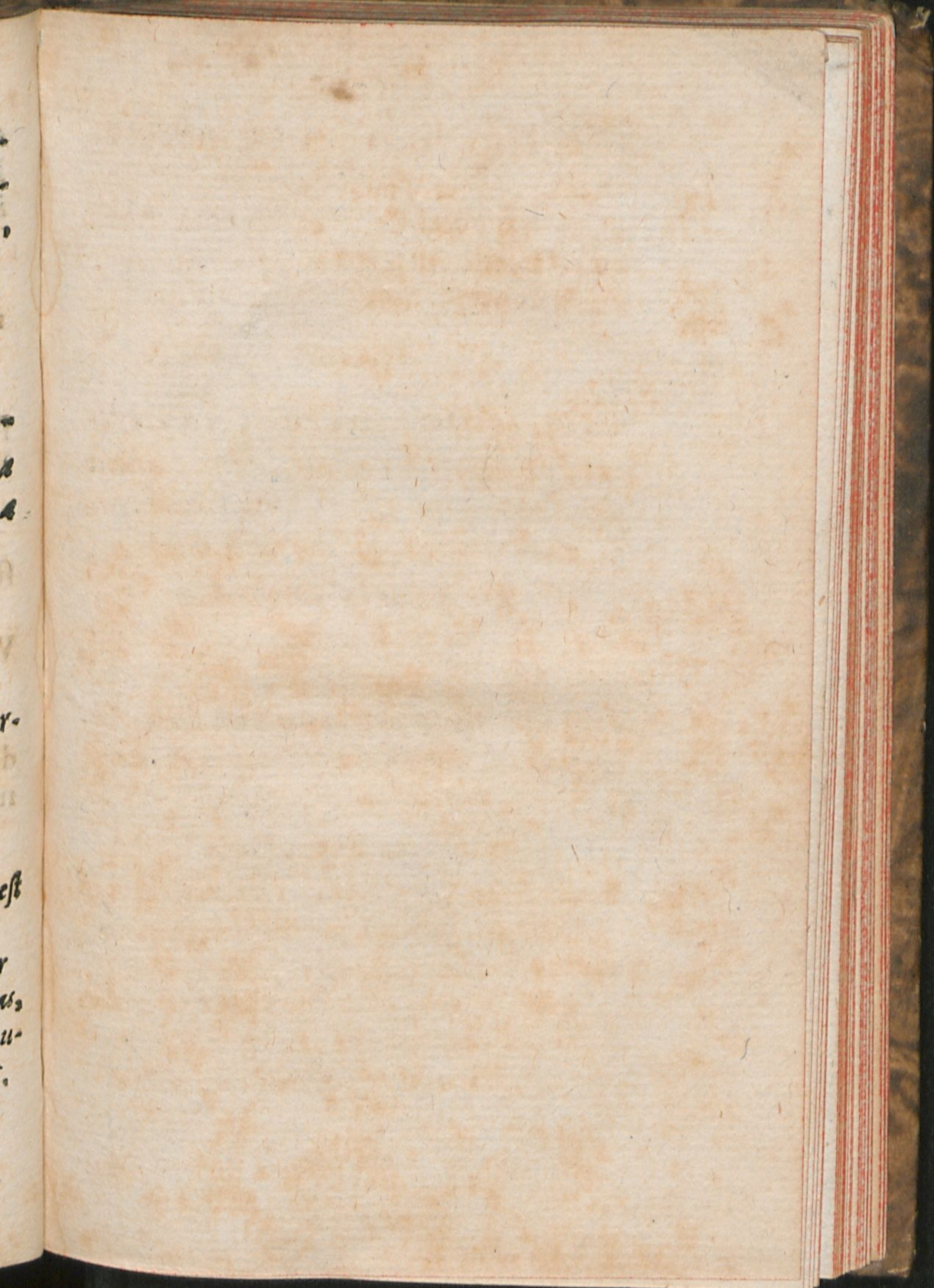
Semper ita senserunt Sapien-
tes, in heroicis familijs vim natura
prastantiorem esse, quàm in reliqua
multitudine, & virtutis semina
generatione communis
cari liberis.

Euripides:

Egregia & insignis inter homines nota, bona stir-
pe nasci: & successu augetur nobilitatis no-
men, hominibus dignum.

In insignia Ranzouiana.

Ranzovij rubra est Clypei pars dextra, sinistra est
Candida, sed cassis cornua bina gerit.
Cornua sunt robur, Martis color alter, & alter
Pacis: utrumq; satis nobilitate decet. (Stas.)
Forma quid hæc simplex? simplex fuit ista vetu-
Simplicitas formæ stemmata prisca notat.

Fragmentary text from the adjacent page, including characters like 'p', 'b', 'A', 'r', 'est', 'u', 'u', and 'i'.

Pan/K. 2395

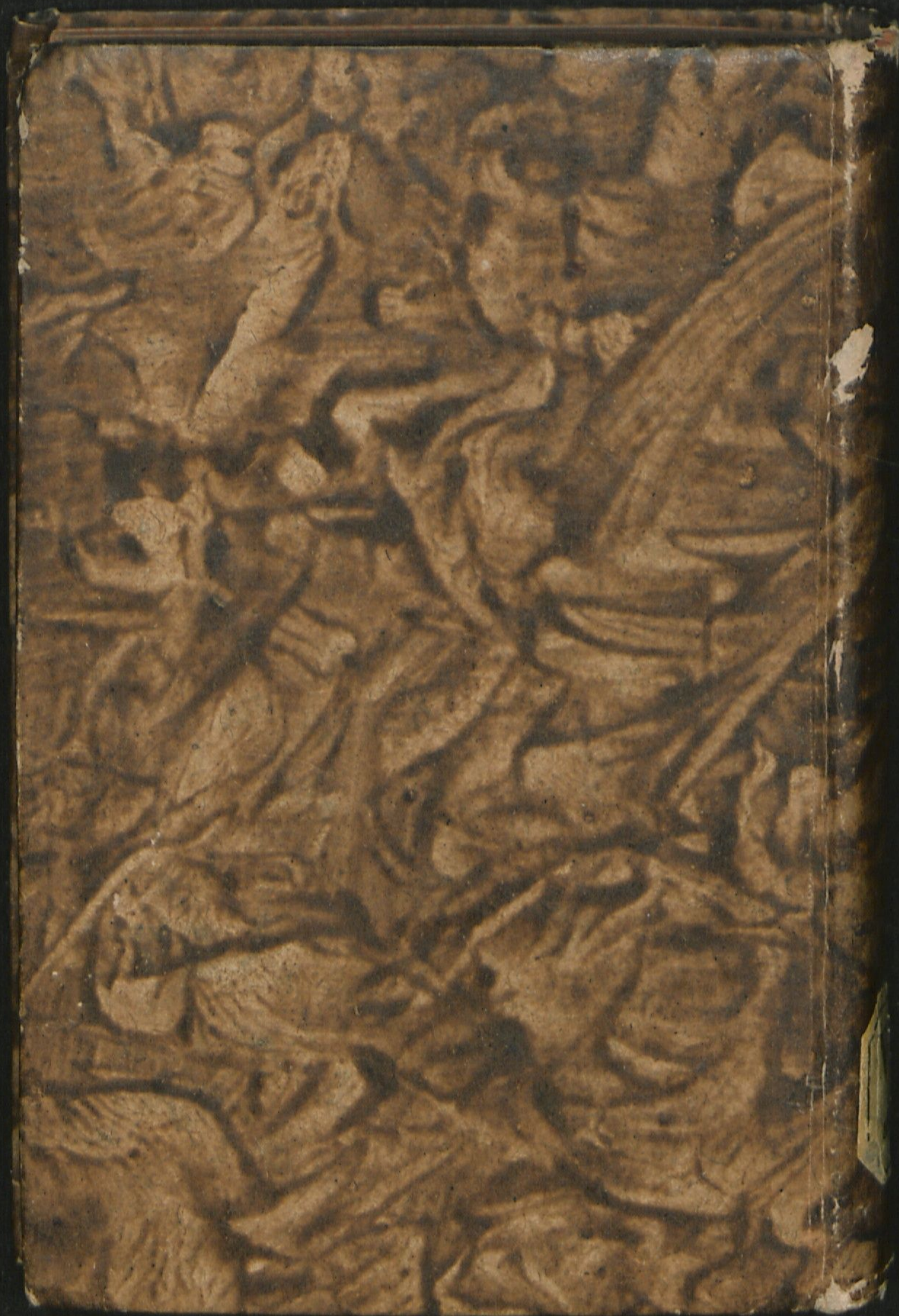
ULB Halle

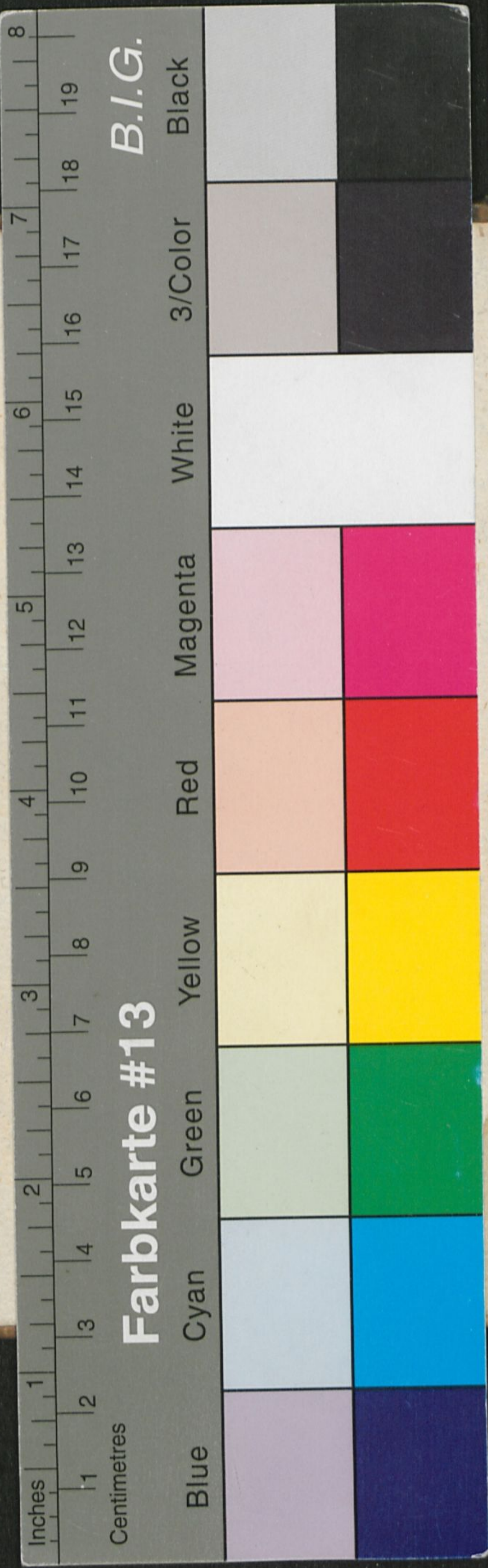
3

002 379 503

M.C.

GENEALOGIA
COMITVM
LISNICENSIVM, DE-
ducta à maioribus VIPERTI
illius BELLICOSI Comi-
tis Groicensis &c,

Auctore

PETRO ALBINO
NIVEMONTIO.

Specimen quomodo illustrare conaturus sit
auctor NOBILITATEM MYSNICAM,
SAXONICAM, TYRINGICAM &c,
modo necessarijs adminiculis
non destituatur.

*Paul Weller
part: 1692*

Anno M. D. LXXXVII.

